

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί ενωθείτε!

“Από τη στάχτη του θα
ξαναγεννηθεί το ΚΚΕ”
Ν. Ζαχαριάδης

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35, ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ-ΦΑΞ 2105232553, ΟΚΤΩΒΡΗΣ 2014 ΑΡ. ΦΥΛ. 501, € 1,50

Μετά από δεκαετίες σαμποτάζ και καταστροφής της παραγωγής και αφού έδωσαν τον έλεγχο των μεγαλύτερων τραπεζών στη Ρωσία και στους συμμάχους της **ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΚΑΙ ΑΝΤΙΠΟΛΙΤΕΥΣΗ ΕΤΟΙΜΑΖΟΥΝ ΤΗΝ ΠΑΡΑΔΟΣΗ ΤΗΣ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑΣ ΣΤΟ ΦΑΣΙΣΤΙΚΟ-ΑΠΟΙΚΙΑΚΟ ΡΩΣΙΚΟ ΜΟΝΟΠΩΛΙΟ**

Ολοένα και περισσότερο η βιομηχανική παραγωγή, το εμπόριο και οι εξαγωγές βυθίζονται και η χώρα μετατρέπεται σε ένα πεδίο καταστροφής με το ναό να εξαθλιώνεται μέρα με τη μέρα μέσα σε συνθήκες τεράστιας ανεργίας και ελεύθερης πτώσης των μισθών. Μέσα σε αυτό το πεδίο της καταστροφής η κυβέρνηση και η αντιπολίτευση δείχνουν σαν υπεύθυνους του εγκλήματος τους τρούικανούς δανειστές-μονοπωλιστές που πράγματι υπογράφουν με ενθουσιασμό τα μέτρα πείνας και καταστροφής όπως κάνουν σε κάθε χρεωκοπημένη χώρα. Όμως δεν υπάρχει μέτρο που να επιβάλλεται χωρίς να το θέλει πραγματικά το εσωτερικό καθεστώς και ο πραγματικός εντολέας του που είναι η ρώσικη υπερδύναμη.

Σήμερα, από τη μία η κυβέρνηση ξημεροβραδιάζεται σε διαπραγματεύσεις με τους δανειστές δήθεν για να κάνει το χρέος βιώσιμο, να βγάλει τη χώρα από τα μνημόνια και να γλυτώσει νέα μέτρα, και από την άλλη η αντιπολίτευση οργανώνει κρατικές διαδηλώσεις για να βοηθήσει τη διαπραγματευτική θέση της κυβέρνησης. Αν η ΕΕ δεχτεί τις ελληνικές προτάσεις για κούρεμα, για εξα-

σφάλιση κάποιων νέων δις με πιο “χαλαρά” μέτρα και πιο ήπια επιτήρηση, για “προληπτική γραμμή πίστωσης” κλπ, αυτά θα λειτουργήσουν υπέρ μίας ενδεχόμενης κυβέρνησης Τσίπρα που αν πάρει την εξουσία θα είναι ενισχυμένος με μία εξασφαλισμένη από τα πριν “πρόικα”. Όποια αποτελέσματα όμως και αν έχουν οι διαπραγματεύσεις, η χρεωκοπία θα συνεχίζεται όσο συνεχίζεται το σα-

μποτάζ της παραγωγής και της βιομηχανίας που την έχει προκαλέσει και όσο οι ρωσόδουλοι σαμποταριστές είναι στην εξουσία, με αποτέλεσμα νέα μέτρα πείνας.

Οι ηγεσίες της κυβέρνησης και αντιπολίτευσης δεν πασχίζουν για τη σωτηρία του λαού, αλλά για να φέρουν στη χώρα τα νέα αφεντικά. Θέλουν να κρύψουν την αληθινή τους πολιτική εξαπατώντας διαρκώς το λαό με τη θεωρία ότι πίσω από τους τρούικανούς ακολουθεί η μπότα του γερμανού. Την ίδια στιγμή δουλεύουν εντατικά για να εγκαταστήσουν σαν απόλυτα αφεντικά στην οικονομία της χώρας μέσα από την πείνα και την καταστροφή, τους εκπροσώπους του ρώσικου κρατικοφασιστικού μονοπωλίου και των συμμάχων του που ήδη έχουν αποκτήσει τον έλεγχο των δύο βασικών χρηματοδοτικών τραπεζών της Πειραιώς και της Άλφα.

Στην Πειραιώς σήμερα στρατηγικός μέτο-

χος είναι ο ρώσος κρατικο-ολιγάρχης Νέσις, ιδιοκτήτης του ρωσικού ομίλου ICT που περιλαμβάνει μεταξύ άλλων την τράπεζα ΝΟΜΟΣ (δεύτερη μεγαλύτερη ιδιωτική τράπεζα της Ρωσίας) και τη βιομηχανία ορυκτών Polymetal (μεγαλύτερη στη Ρωσία και τρίτη στον κόσμο στον πρωτογενή άργυρο). Ο Νέσις ελέγχει ουσιαστικά το 10% της Πειραιώς με τη βοήθεια ενός τσέχικου κεφαλαίου του ΡΡΦ που είναι εξαρτημένο από το ρώσικο όμιλο. Ο Σμετς, μέτοχος και διευθυντικό στέλεχος του ΡΡΦ, παρέχει κάλυψη στο Νέσις σε όλες τις εξαγορές που κάνει στην Ελλάδα (στρατηγικό πακέτο μετοχών Πειραιώς και ΟΠΑΠ). Από το 2011 που μπήκε ο Νέσις στην Πειραιώς μέχρι σήμερα αυτή έχει γίνει ένα τέρας μέσα από μία σειρά εξαγορών με πρώτη και καλύτερη τη σκοτεινή εξαγορά

συνέχεια στη σελ. 11

Οι τελευταίες εξελίξεις γύρω από την κυπριακή ΑΟΖ **ΚΑΤΑΓΓΕΛΛΟΥΝ ΤΗΝ ΤΟΥΡΚΙΑ ΓΙΑ ΝΑ ΦΕΡΟΥΝ ΤΗ ΡΩΣΙΑ**

Μέσα στο Νοέμβριο τα ελληνικά ΜΜΕ -έντυπος και ηλεκτρονικός τύπος, ραδιοφωνικοί και τηλεοπτικοί σταθμοί- κατακλύστηκαν από ειδήσεις, σχόλια και κριτική για ένα γεγονός που προβαλλόταν συνεχώς στην πρώτη γραμμή. Πρόκειται για την αποστολή στην κυπριακή Αποκλειστική Οικονομική Ζώνη (ΑΟΖ) του τουρκικού σκάφους Μπαρμπαρός, το οποίο πραγματοποίησε προκαταρκτικές έρευνες για υδρογονάνθρακες (πετρέλαιο και φυσικό αέριο) στη συγκεκριμένη θαλάσσια περιοχή νότια της Κύπρου.

Η ελληνική και η κυπριακή κυβέρνηση, καθώς και τα αντίστοιχα ΜΜΕ, κατηγορήσαν την Τουρκία ότι μ' αυτή της την ενέργεια παραβιάζει κατάφωρα κυριαρχικά δικαιώματα της Κυπριακής Δημοκρατίας, του μόνου νόμιμου κράτους στο νησί, και εκμεταλλεύεται τη θέση της ως μεγάλης Δύναμης της περιοχής, για να πιέσει μια

μικρή και αδύναμη, στρατιωτικά, χώρα, όπως είναι η Κύπρος, ώστε να υποχρεωθεί αυτή να συμπεριληφθεί το ζήτημα της εκμετάλλευσης των κυπριακών υδρογονανθράκων στις διεξαγόμενες διαπραγματεύσεις ανάμεσα στην ελληνοκυπριακή και στην τουρκοκυπριακή ηγεσία.

Οι Τουρκοκύπριοι και οι Τούρκοι, από

την πλευρά τους, θεωρούν ότι η μονομερής εκμετάλλευση των υδρογονανθράκων από τους Ελληνοκύπριους είναι παράνομη και δυναμιτίζει τις διαπραγματεύσεις και την προσέγγιση των δύο κοινοτήτων στην Κύπρο, οπότε η ενέργεια της αποστολής του Μπαρμπαρός στην κυπριακή ΑΟΖ είναι και νόμιμη και πολιτικά και ηθικά θεμιτή.

Νομίζουμε πως, αν δει κανείς το ζήτημα μόνο στις στενές τοπικές του διαστάσεις και δεν το εντάξει στη μεγάλη εικόνα των συνταρακτικών γεγονότων και αλλαγών που βλέπουμε να συμβαίνουν στην περιοχή της νοτιοανατολικής Μεσογείου και της

Μέσης Ανατολής, θα βγάλει λανθασμένα συμπεράσματα και θα δώσει, έστω και άθελά του, πολλούς πόντους σ' αυτούς που εποφθαλιούν όλη τη συγκεκριμένη περιοχή και θέλουν να την εντάξουν στα ευρύτερα σχέδιά τους για παγκόσμια ηγεμονία.

Το κεντρικό ζήτημα δηλαδή δεν είναι αν η Κυπριακή Δημοκρατία ως κράτος-μέλος του ΟΗΕ έχει ή όχι το νόμιμο δικαίωμα να ανακηρύξει τη δική της ΑΟΖ, να κάνει έρευνες μέσα σ' αυτήν και να προβαίνει στην οικονομική εκμετάλλευση όποιων κοιτασμάτων βρεθούν. Προφανώς και το έχει αυτό το δικαίωμα. Το κεντρικό ζήτημα είναι πώς

συνέχεια στη σελ. 2

ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ: • Οι εγκληματίες ηγέτες κυβέρνησης -αντιπολίτευσης δυναμώνουν την καταστροφή, σελ. 3, • Ζήτω το Αλθρινό Πολυτεχνείο, σελ. 4, • Η ΟΑΚΚΕ καταδικάζει τον εμπρησμό της Athens Voice και καλεί σε δημοκρατική αντιφασιστική συσπείρωση, σελ. 5, • Μέρκελ: Η αποθέωση του ρώσικου εισοδισμού στην ΕΕ, σελ. 6, • Έρχεται ο ΣΥΡΙΖΑ- Μία από τα ίδια ή νέο σοσιαλφασιστικό κράτος, σελ. 8, • Παραγωγικό Σαμποτάζ, σελ. 9, • Η στροφή της Ουγγαρίας προς τη Ρωσία πλήττει τη λαϊκή πρόσβαση στο Ίντερνετ, σελ. 12

ΚΑΤΑΓΓΕΛΛΟΥΝ ΤΗΝ ΤΟΥΡΚΙΑ ΓΙΑ ΝΑ ΦΕΡΟΥΝ ΤΗ ΡΩΣΙΑ

συνέχεια από τη σελ. 1

η ελληνική και η ελληνοκυπριακή ηγεσία χρησιμοποιούν αυτό το δικαίωμα για να πετύχουν πολλαπλούς στόχους, που είναι όλοι τακτικοί ή στρατηγικοί στόχοι της ρώσικης, σε πλήρη αντιευρωπαϊκή επίθεση υπερδύναμης. Μέσα κυρίως από την ξαφνική αναθέρμανση της ατέλειωτης κρίσης στο κυπριακό, η Ρωσία επιδιώκει α) τη διεθνή απομόνωση του Ερντογάν, που ως πριν δύο χρόνια ήταν σύμμαχος της, β) τη συγκρότηση αντιδυτικού άξονα σε ταχτική συμμαχία με το Ισραήλ του ρωσόφιλου Νετανιάχου και σε στρατηγική συμμαχία με την Αίγυπτο του ακόμα πιο ρωσόφιλου Σίσι, και γ) τη νομιμοποίηση της καθόδου του ρώσικου στόλου στην ανατολική Μεσόγειο στα μάτια των κυβερνήσεων και των λαών όλου του κόσμου. Αυτή είναι η μεγάλη εικόνα και σ' αυτήν πρέπει να εντάξει κανείς όσα συμβαίνουν με αφορμή την κυπριακή ΑΟΖ.

Η μικρή εικόνα

Ακόμη όμως κι αν περιοριστεί κανείς στη μικρή εικόνα και δεν προσέξει όλη τη σκακιέρα και όλους τους παίκτες του παιχνιδιού, θα δει ότι το βασικό επιχείρημα της κυπριακής κυβέρνησης και γενικότερα της ελληνοκυπριακής πολιτικής ηγεσίας είναι προβληματικό. Στο λογικό δηλαδή αίτημα των Τουρκοκύπριων να συμμετέχουν κι αυτοί, σ' ένα βαθμό, στα όποια μελλοντικά κέρδη από την εκμετάλλευση των υδρογονανθράκων, η κυπριακή και η ελληνική κυβέρνηση και κόμματα απαντούν ομόφωνα και μονότονα: "Όχι! Αυτό θα συμβεί μόνο όταν λυθεί το Κυπριακό", που πρακτικά σημαίνει του "αγίου ποτέ", στο βαθμό που όχι μόνο η Τουρκία, αλλά και η Ελλάδα έχει όλο και πιο μεγάλη ευθύνη γι' αυτή τη μη λύση.

Το άλλο επιχείρημα, που συνδέεται με το πρώτο, είναι ότι μόνο έτσι θα σπρώξουν τους Τουρκοκύπριους να αποδεχθούν λύση στο Κυπριακό. Λένε δηλαδή ότι το δέλεαρ για τους Τουρκοκύπριους είναι διπλό, προκειμένου να συναινέσουν σε μια βιώσιμη λύση: το ένα, η συμμετοχή τους σε μια Κύπρο ενταγμένη ήδη στην Ευρωπαϊκή Ένωση, και το δεύτερο, τα οφέλη από τους υδρογονάνθρακες.

Τα δύο αυτά επιχειρήματα φαντάζουν λογικά, και από πρώτη ματιά έτσι φαίνεται. Ας δούμε όμως την ουσία και την πραγματικότητα.

Όταν ήταν να ενταχθεί η Κύπρος στην ΕΕ, το επιχείρημα της τότε ελληνικής και ελληνοκυπριακής πο-λιτικής ηγεσίας ήταν ακριβώς το ίδιο: η ένταξη θα λειτουργούσε ως δέλεαρ για τους Τουρκοκύπριους και θα τους έκανε λιγότερο σκληρούς στις διαπραγματεύσεις για τη λύση του Κυπριακού, οπότε έτσι θα ερχόταν κοντύτερα η πολυπόθητη λύση. Η ένταξη θα έφερνε τις δύο κοινότητες του νησιού πιο κοντά, έλεγαν.

Το σχέδιο Ανάν

Τι έγινε όμως στην πραγματικότητα;

Επειδή η ένταξη μιας διχοτομημένης Κύπρου στην ΕΕ ουσιαστικά θα μετέφερε μέσα στα σπλάχνα της μια βραδυφλεγής βόμβα, θα τη διασπούσε, θα τη διέβρωνε από τα μέσα και θα την έβαζε να τσακώνεται όλη την ώρα με την Τουρκία, που είχε κάνει κι αυτή αίτηση να μπει στην ΕΕ, οι Ευρωπαίοι ζήτησαν από την ηγεσία των δύο κοινοτήτων να δεσμευτούν για άμεση λύση. Αυτοί δέχτηκαν και έτσι πρόκυψε το σχέδιο Ανάν, του τότε Γενικού Γραμματέα του ΟΗΕ.

Τι έκανε όμως η τότε ελληνοκυπριακή ηγεσία υπό τον πρόεδρο Παπαδόπουλο; Αφού πρώτα εξασφάλισε την ένταξη της Κύπρου στην ΕΕ και έδωσε το γάδιαρο της, βγήκε δημόσια με δάκρυα στα μάτια και κάλεσε τους Ελληνοκύπριους να ριζούν στις κάλπες του δημοψηφίσματος ένα βροντερό "Όχι".

Έτσι κι έγινε. Το 2004 λοιπόν οι τρεις στους τέσσερις Ελληνοκύπριους βροντοφώναξαν "Όχι στο σχέδιο Ανάν", ενώ οι Τουρκοκύπριοι με ποσοστό κοντά στο 70% το αποδέχθηκαν. Ποια λοιπόν από τις δύο κοινότητες κλώτσησε την ευκαιρία που η ίδια είχε υποσχεθεί μπροστά στην παγκόσμια κοινότητα ότι θα εκμεταλλευτεί;

Στο σημείο αυτό πρέπει να ανοίξουμε μια παρένθεση. Κι εμείς ως ΟΑΚΚΕ είχαμε καταφερθεί ενάντια στο σχέδιο Ανάν, όχι όμως για τους ίδιους λόγους που το έκαναν οι Ελληνοκύπριοι (άλλωστε εμείς δεν είχαμε υποσχεθεί σε κανέναν ότι θα το υπερψηφίζαμε, για να πάρουμε ανταλλάγματα, και αφού τα παίρναμε θα το καταψηφίζαμε). Εμείς τότε είχαμε καταγγείλει το σχέδιο για το ότι έβαζε σαν επιδιαιτητή ανάμεσα στις δύο κοινότητες του νησιού με πολύ σημαντικές και ουσιαστικές αρμοδιότητες, δηλαδή σαν τελικό ουσιαστικό διοικητή του νησιού, τον ΟΗΕ, που σημαίνει τις δύο υπερδυνάμεις, και περισσότερο τη Ρωσία. Ως γνωστόν, η ΟΑΚΚΕ εδώ και πολλά χρόνια και σε ανύποπτο χρόνο είχε και έχει ακόμα την εκτίμηση ότι ο ΟΗΕ έχει καταντήσει, σε τελική ανάλυση, όργανο εξυπηρέτησης των ρώσικων συμφερόντων. Τελευταίο παράδειγμα η στάση του στην Κριμαία. Όμως αποδείχτηκε ότι η Ρωσία δεν ήθελε αυτή τη λύση, γιατί δε θέλει να μοιράζεται το νησί με καμιά Αμερική και με καμιά Τουρκία, αλλά να το έχει δικό της, και μάλιστα καλύτερα διασπασμένο δικό της.

Γι' αυτό οι Ελληνοκύπριοι ψήφισαν "όχι". Αυτό δεν ήταν καθόλου δύσκολο, επειδή οι ρωσόδουλοι, με τη βοήθεια και των Ελλήνων και Κύπριων εθνοσοβινιστών, έχουν δουλέψει προπαγανδιστικά επί μισό αιώνα τη θέση ότι κάθε λύση που δίνει ισχυρό μέρος της κρατικής εξουσίας στην τουρκοκυπριακή κοινό-τητα δεν είναι λύση και πρέπει να απορρίπτεται.

Ας επανέλθουμε όμως στη μικρή εικόνα και ας δούμε αν επιβεβαιώθηκε το επιχείρημα της ελληνοκυπριακής πλευράς, ότι δηλ. η ένταξη της Κύπρου στην ΕΕ θα έφερνε πιο κοντά τις δύο κοινότητες του νησιού. Κάθε άλλο, θα έλεγε κανείς. Όχι μόνο δεν τις έφερε πιο κοντά, αλλά λόγω του αρνητικού

αποτελέσματος του δημοψηφίσματος τις απομάκρυνε ακόμη περισσότερο. Αν δει κανείς τις διάφορες προτεινόμενες λύσεις από το 1974 και μετά, θα παρατηρήσει ότι κάθε φορά οι προτάσεις είναι χειρότερες από τις προηγούμενες. Είναι χρήσιμο να θυμίσουμε εδώ ότι, ενώ στις συζητήσεις Μακάριου-Ντενκτάς το 1977 είχε βρεθεί μια συμβιβαστική φόρμουλα που θα μπορούσε να βοηθήσει στην κατεύθυνση της οριστικής επίλυσης του Κυπριακού, ήταν ο ρωσόδουλος Ανδρέας Παπανδρέου που κατήγγειλε τη φόρμουλα ως προδοτική, τσιροπλιζόντας έτσι την όποια προσπάθεια. Πράγματι, οι ρωσόδουλοι δε θέλουν λύση του Κυπριακού, για να μπορούν έτσι να χώνονται παντού και να προωθούν τις δικές τους θέσεις στη ΝΑ. Μεσόγειο.

Υπήρχαν προσωρινές διέξοδοι

Έτσι και τώρα, ενώ ισχυρίζονται ότι η μη συνεκμετάλλευση της κυπριακής ΑΟΖ με τους Τουρκοκύπριους θα τους αναγκάσει να προσέλθουν στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων με πιο "λογικές" θέσεις, η πράξη τι δείχνει; Ότι τους έφερε πιο κοντά; Κάθε άλλο.

Το ζήτημα είναι: το ήξεραν, ή έστω το υπέθεταν, ότι η Τουρκία θα αντιδρούσε με τον προσφιλή της τρόπο; Δηλαδή να μην προσφεύγει σε διεθνή φόρα και όργανα και να βάζει εκεί πολιτικά το ζήτημα, αλλά να ορμάει και να δημιουργεί τετελεσμένα στην πράξη και όποιον πάρει ο χάρος; Προφανώς το ήξεραν, αφού δεν είναι η πρώτη φορά που συμβαίνει κάτι ανάλογο. Τότε γιατί το έκαναν; Μήπως δεν μπορούσαν να ενεργήσουν διαφορετικά; Μπορούσαν, αλλά το έκαναν ακριβώς για να προβοκάρουν την ευεπίφορη σε κάτι τέτοιο Τουρκία και να δημιουργήσουν μια υπέροχη για τη Ρωσία κατάσταση κρίσης στην ευρύτερη περιοχή.

Τι άλλο θα μπορούσε να κάνει μια πραγματικά δημοκρατική και ανεξάρτητη κυπριακή κυβέρνηση; Θα αναζητούσε πρακτικές προτάσεις και λύσεις για να διατηρηθεί ένα κλίμα ειρήνης, έστω προσωρινής. Παραδείγματα χάρη: Αντί να μεταθέσει για τις ελληνικές καλένδες τη διάχυση των ωφελημάτων από τους υδρογονάνθρακες και στους Τουρκοκύπριους, θα μπορούσε να έρθει σε μια συμφωνία με την ηγεσία τους να τους αποδοθεί ένα ποσοστό από την εξόρυξη, το οποίο θα μπορούσε να διατηρείται στην άκρη σαν παρακαταθήκη και να μην πειράζεται από καμιά πλευρά μέχρι την οριστική λύση του Κυπριακού. Ακόμα θα μπορούσε και κάποιο μέρος από το ποσοστό αυτό να τους διατίθεται άμεσα σαν ένδειξη καλής πρόθεσης. Δεν μπορούμε να ξέρουμε αν μια τέτοια προσωρινή λύση θα ήταν διατεθειμένη να τη δεχτούν οι Τουρκοκύπριοι και η Τουρκία. Πάντως η δεύτερη βρίσκεται διπλωματικά σε εντελώς αρνητική θέση και θα είχε λόγους να τη δεχτεί.

Όμως υπάρχει απόλυτη άρνηση της ελληνοκυπριακής πλευράς να τεθεί το θέμα της εξόρυξης, έστω ως ένα από τα θέματα των διακοινοτικών διαπραγματεύσεων. Η κυπριακή κυβέρνηση δε λέει μόνο "δε θα πάρετε

ούτε ένα ευρώ τώρα, αλλά μόνο αν και όταν προκύψει οριστική λύση", αλλά αρνείται καν να τεθεί αυτό ως θέμα διαπραγματεύσεων. Δεν το συζητάει καν.

Η μεγάλη εικόνα

Γιατί το κάνει αυτό; Γιατί ξέρει ότι μόνο έτσι εξωθήσει την Τουρκία σε ενέργειες τύπου "Μπαρμπαρός" και θα εκθέσει τον Ερντογάν στα μάτια όλου του κόσμου. Ξέρει ότι μόνο έτσι -με τη δικαιολογία των τουρκικών απειλών δηλαδή- θα προωθήσει χωρίς σοβαρές αντιδράσεις από τη Δύση τη φιλορώσικη συμμαχία με τον αρχιπραξικοπηματία Σίσι της Αίγυπτο, προνομιακό συνομιλητή τελευταία του επίσης ρωσόφιλου Ομπάμα, και με το Ισραήλ, που η πολιτική του τάξη νομίζει ότι ο Σίσι, όπως και η Ρωσία του Πούτιν, είναι σύμμαχοί του. Ήδη γράφτηκε στον Τύπο ότι οι κυπριακοί υδρογονάνθρακες θα μεταφερθούν μέσω αγωγού στο Ισραήλ και από κει, μαζί με αυτούς του Ισραήλ από τα δικά του κοιτάσματα, στην Αίγυπτο. Έτσι η Ευρώπη θα αποκλειστεί από άλλη μια πιθανή εναλλακτική πηγή ενέργειας και θα υποχρεωθεί να εξαρτηθεί ενεργειακά από τη Ρωσία ακόμη περισσότερο. Η Γκαζπρόμ καιροφυλακτεί.

Για να καταλάβει κανείς γιατί οι δικοί μας ρωσόδουλοι κάνουν τώρα τόση φασαρία με τον Ερντογάν, αρκεί να σκεφτεί πώς του είχαν συμπεριφερθεί λίγα χρόνια νωρίτερα σε ανάλογη περίπτωση, όταν είχε πρωτοτεθεί το ζήτημα των γεωτρήσεων στην κυπριακή ΑΟΖ. Ενώ η στάση των Τουρκοκύπριων και της Τουρκίας ήταν ακριβώς η ίδια με τη σημερινή, σε καμιά περίπτωση δεν είχαμε δει τέτοιο ορυμαγδό. Ίσα-ίσα, ήταν τότε που οι ρωσόδουλοι σαν τον Καραμανλή το νεότερο κάνανε

συνέχεια στη σελ. 4

Παρακαλούμε τους αναγνώστες μας να στέλνουν τα γράμματα ή τις επιταγές τους στη δ/νση Χαλκοκονδύλη 35, Αθήνα, ΤΚ 10432, ή στο όνομα Κώστας Κούτελος, ΤΘ 3408 Τ.Κ. 10210, Αθήνα

Για τις οικονομικές σας ενισχύσεις μπορείτε να χρησιμοποιείτε το λογαριασμό μας στην Εθνική Τράπεζα: 160/764962-29

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα
Ιδιοκτήτης:
Κεντρική Επιτροπή της ΟΑΚΚΕ
Εκδότης σύμφωνα με το νόμο
Ελένη Κωνσταντινοπούλου
(Κωδικός 2998)
ISSN 1791-6593
Χαλκοκονδύλη 35, 5ος όροφος
Τ.Κ. 104 32 Αθήνα
Τηλ.- Φαξ: 210-5232553
Ετήσια συνδρομή: 20 Ευρώ
Εξαμηνιαία: 10 Ευρώ

Το κείμενο της αφίσας της ΟΑΚΚΕ που τοιχοκολλήθηκε στην Αθήνα και στον Πειραιά

Οι εγκληματίες ηγέτες Κυβέρνησης-Αντιπολίτευσης ΔΥΝΑΜΩΝΟΥΝ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ Για να κάνουν την Ελλάδα αποικία της Ρωσίας

Μόλις ο προβοκάτορας Παπανδρέου οργάνωσε την πρόωπη χρεωκοπία της χώρας το 2009, οι ακροδεξιοί και οι ψευτοαριστεροί έριξαν στον πληθυσμό τη “θεωρία” ότι αυτή τη χρεωκοπία την προκάλεσαν οι δυτικοί δανειστές, ιδιαίτερα οι Γερμανοί, για να αγοράσουν κοψοχρονιά τη χρεωκοπημένη Ελλάδα. Η “θεωρία” αυτή πέρασε σχετικά εύκολα γιατί οι δυτικοί δανειστές μέσω της Τρόικας, ανέλαβαν όπως κάθε αστός δανειστής να εφαρμόσουν “θεραπεία” αυστηρής δίαιτας σε μια χώρα που όμως ήταν οικονομικά καρκινοπαθής, οπότε την αποτέλειωσαν. Έτσι πολύς κόσμος ήταν πρόθυμος να συμφωνήσει ότι αυτό ήθελεν πραγματικά ώστε να την αγοράσουν.

Όμως σήμερα αποδεικνύεται ότι την εξαθλιωμένη χώρα μας δεν την αγοράζει κοψοχρονιά η Δύση, αλλά η Ρωσία και δευτερευόντως οι φίλοι της: Κίνα και Κατάρ. Όσο και αυτό να μην φαίνεται η αλήθεια είναι ότι η Ρωσία προκάλεσε μέσω των ντόπιων υποτακτικών της τη χρεωκοπία.

ΠΩΣ ΥΠΟΥΛΑ Η ΡΩΣΙΑ ΑΓΟΡΑΖΕΙ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Ήδη πριν από την κρίση το διακομματικό καθεστώς είχε εκχωρήσει στη Ρωσία τον έλεγχο ενός πολύ καιριού στοιχείου της παραγωγής, του φυσικού αερίου. Όμως τελευταία της εκχώρησε ένα ανώτερο κλειδί οικονομικού της ελέγχου: οι μεγαλύτερες τράπεζες. Η Ρωσία εξασφάλισε μέσα στην κρίση τον έλεγχο της Τράπεζας Πειραιώς με το να γίνει κύριος μέτοχος της ο κρατικο-ολιγάρχης, συνεργάτης του Πούτιν, **Αλεξάντερ Νέσις**. (Ο Νέσις έχει ένα στρατηγικό 10% μέσω και του τσέχου συνεργάτη του Σμετς). Μόλις η Ρωσία έλεγξε την Πειραιώς, η κυβέρνηση, με την ουσιαστική έγκριση της αντιπολίτευσης τη φούσκωσε και από τέταρτη την έκανε τη μεγαλύτερη τράπεζα της χώρας.

Έτσι της έδωσαν αμέσως και χωρίς διαγωνισμό την ΑΤΕ (Αγροτική) που σημαίνει τον έλεγχο σε ένα πελώριο κομμάτι της αγροτικής παραγωγής και της γης μέσω των υποθηκών. Μετά μέσω της ΑΤΕ έδωσαν στο ρώσο κρατικο-ολιγάρχη Ζέκτσερ με σικέ διαγωνισμό τη γαλακτοβιομηχανία της ΑΤΕ Δωδώνη, δηλαδή του έδωσε τον έλεγχο της κτηνοτροφίας της Ηπείρου. Λίγο μετά η Πειραιώς του Νέσις κατάπιε τις θυγατρικές στην Ελλάδα των χρεωκοπημένων κυπριακών τραπεζών Κύπρου και Λαϊκής, ενώ τις ίδιες τις μητρικές στην Κύπρο τις έλεγξε χάρη στην κυπριακή χρεωκοπία ο ρώσος κρατικο-ολιγάρχης συνεργάτης του Νέσις, και ιδιοκτήτης του Σκορπιού Ριμπολόβλεφ. Αφού στο μεταξύ η Πειραιώς κατάπιε και άλλες τράπεζες ο Νέσις και οι τσέχοι φίλοι του αγόρασαν τον επικερδέστατο ΟΠΑΠ, μέσω του οποίου η Ρωσία θα μπορεί να ελέγχει ακόμα περισσότερο το ελληνικό ποδόσφαιρο δηλαδή τους μεγάλους οπαδικούς στρατούς, και βάλανε πρόεδρο τον **Μελισσανίδη**, στον οποίο σύσσωμο το πολιτικό καθεστώς προηγούμενα είχε παραδώσει την ΑΕΚ. Θυμίζουμε ότι το καθεστώς είχε παραδώσει εδώ και δεκαετίες τον Ολυμπιακό στον άνθρωπο της Ρωσίας και της Στάζι Κόκκαλη (που επέλεξε σα διάδοχό του τον Μαρινάκη), ενώ πάνω στην κρίση έδωσε τον ΠΑΟΚ στον άνθρωπο του Πούτιν **Σαββίδη**. Σε αυτόν έδωσαν μετά το συνεταιριστικό εργοστάσιο ΣΕΚΑΠ που σημαίνει έλεγχο χιλιάδων καπνοπαραγωγών και του άνοιξαν το δρόμο να αγοράσει φτηνά ιστορικές τουριστικές επιχειρήσεις και πελώριες εκτάσεις γης. Το βασίλειο του ο Σαββίδης όχι τυχαία το χτίζει γύρω από το κρίσιμο στρατιωτικά για τη Ρωσία λιμάνι της Θεσσαλονίκης και το ακόμα πιο κρίσιμο πολιτικά Άγιο Όρος.

Την ίδια ώρα και πάλι μέσα στην κρίση το Κατάρ έγινε κύριος ιδιώτης μέτοχος της Άλφα Μπανκ με 9% ενώ με την κατάλληλη νομοθεσία περί ανακεφαλαιοποίησης έγινε και ο διασώστης της σαν

ιδιωτικής τράπεζας. Το πετρελαιοφόρο αυτό κρατίδιο με ένα πραξικόπημα το ελέγχει πολιτικά από το 1995 η Ρωσία και σε αυτό έχει εγκαταστήσει το Αλ Τζαζίρα που διαμορφώνει υπέρ της τις συνειδήσεις στον αραβικό κόσμο.

Ο ουσιαστικός έλεγχος του ελληνικού τραπεζικού κεφάλαιου δεν είναι αυτοσκοπός για το ρώσικο κρατικομονοπωλιακό κεφάλαιο, αλλά το βασικό μέσο με το οποίο αυτό θέλει να ελέγξει-είτε μόνο του είτε, για κάλυψη, με τη δυτική και ντόπια αστική τάξη- τις μεγάλες ελληνικές επιχειρήσεις, που όσες δεν κλείσανε είναι καταχρεωμένες. Είναι χαρακτηριστικό πόσο αθόρυβα η Πειραιώς αγόρασε για μόνο 110εκ. Ευρώ το υπερσύγχρονο νοσοκομείο Ερ. Ντυνάν, που χρωστούσε στην Πειραιώς.

ΠΩΣ ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΤΗΣ ΡΩΣΙΑΣ ΧΡΕΩΚΟΠΗΣΑΝ ΤΗ ΧΩΡΑ

Από την άλλη μεριά το ότι μεγάλες επιχειρήσεις κλείσανε ή είναι καταχρεωμένες σε ποσοστό 80% (ICAP) δεν είναι κάτι το τυχαίο, αλλά αποτέλεσμα ενός παραγωγικού σαμποτάζ δεκαετιών το οποίο δυνάμωσε μέσα στην κρίση. **Αυτό το σαμποτάζ το διεξήγαγαν ή το διεξάγουν με μανία οι ρωσόδουλοι που ανέβηκαν στην πρωθυπουργία παριστάνοντας τους δυτικόφιλους** (Ανδρέας και Γ. Παπανδρέου, Σημίτης, Καραμανλής ο Β και ο διορισμένος από αυτόν Σαμαράς) **από κοινού με τα ψευτοαριστερά ανοιχτά ρωσόδουλα κόμματα, δηλαδή το ψευτοΚΚΕ, τον ΣΥΝ (Σύριζα) και τους εξωκοινοβουλευτικούς κολαούζους τους.**

Το σαμποτάζ διεξάγεται κυρίως στο όνομα της προστασίας του περιβάλλοντος ή των αρχαιοτήτων, ή με πολιτικά υποκινημένες καθυστερήσεις από την κρατική γραφειοκρατία (πολεοδομίες, δασαρχεία, “ανεξάρτητες” διακομματικές αρχές, Δήμους), ή στο όνομα της προστασίας των μικρών παραγωγών σε βάρος της μεγάλης σύγχρονης παραγωγής ή στο όνομα της εργατικής τάξης με απεργία διαρκείας την ώρα που ένα εργοστάσιο είναι σε κρίση παραγωγής. Συχνά το σαμποτάζ γίνεται με ιδεολογικά αντιδραστικά “λαϊκά κινήματα”, στα οποία πατάει το διαβρωμένο Συμβ. της Επικρατείας για να τσακίσει κάθε μεγάλη ντόπια ή δυτική επένδυση. Το σαμποτάζ γίνεται και με την ωμή βία, δηλαδή με δολοφονίες βιομηχάνων από ένα παρακράτος με αριστερή μορφή (Αθανασιάδης και Βρανόπουλος για τα Λιπάσματα και για τα Μεταλλεία της Χαλκιδικής, Αγγελόπουλος για τη Χαλυβουργική, Περατικός για τα ναυπηγεία Ελευσίνας), καθώς και με ασύλληπτα συχνούς εμπρησμούς εργοστασίων και αποθηκών (χαρακτηριστικά επαναλαμβανόμενοι ήταν αυτοί της Σόφτεξ, και της Σπρίντερ). Με την κρίση το σαμποτάζ αντί να σταματήσει εντάθηκε με την υπερφορολόγηση των επιχειρήσεων και με την αύξηση της τιμής στο ηλεκτρικό, στο πετρέλαιο και στο φυσικό αέριο. Η τιμή του τελευταίου στην Ελλάδα είναι κατά 40% πάνω από την τιμή του στις άλλες χώρες. Αυτή είναι άμεση συνεισφορά του Πούτιν στο βιομηχανικό σαμποτάζ.

Το πόσο πολιτικά καθοδηγημένο είναι το παραγωγικό σαμποτάζ αποδεικνύεται από το ότι ποτέ τα ρώσικα και κινέζικα μονοπώλια και οι ανατολικοί κρατικοδίαυτοι ολιγάρχες της χώρας μας (Μπόμπολας, Κόκκαλης, Μυτιληναίος, Βγενόπουλος, Κοπελούζος) δεν εμποδίστηκαν στις δουλειές τους από κανένα αντιπαραγωγικό κίνημα, αλλά εξαιρέθηκαν από όλα. Είναι χαρακτηριστικό πως το ΣτΕ σκανδαλώδεια φροντίζει να προστατεύει τις επενδύσεις της COSCO (απόρριψη των δίκαιων προσφυγών των συνδικάτων του ΟΛΠ) και πως κάνουν το ίδιο τα ψευτοαριστερά κόμματα επιτρέποντας τη διατήρηση των αντεργατικών παρανομιών της COSCO και το συνδικαλιστικά ισχυρό ρόλο εκεί των ναζι-χρυσαιγιτών.

Το χαρακτηριστικό σαμποτάζ για το ξεπούλημα των ακριβών ακινήτων στη Ρωσία και στους φίλους της είναι η υπερφορολόγηση της γης.

Με ειδικούς νόμους κυβέρνηση και αντιπολίτευση επιβάλλουν τόσο υψηλή φορολογία στα μεγάλης αξίας ακίνητα ώστε αναγκάζουν τους ιδιοκτήτες τους να τα πουλάνε όσο-όσο στους ρώσους και κινέζους άρπαγες στους οποίους μάλιστα δίνουν άδεια μόνιμης διαμονής και τελικά ιθαγένεια. Χαρακτηριστικά μειώνουν στο 3% του φόρους μεταβίβασης για να αγοράζουν φτηνά τη γη οι ρωσοκινέζοι αλλά αφήνουν στο 10% τους φόρους γονικής παροχής για τα ακριβά ακίνητα, για να μην μπορούν να τα μεταβιβάσουν οι έλληνες ιδιοκτήτες στα παιδιά τους. Έτσι αυτοί χρεωκοπούν φορολογικά, και ξεπουλάνε αμέσως στους ρωσοκινέζους. Από την άλλη οι περισσότεροι ντόπιοι ή δυτικοί καπιταλιστές δεν αγοράζουν γη γιατί βλέπουν το σαμποτάζ συνολικά στις επενδύσεις τους, ενώ οι ρωσοκινέζοι ολιγάρχες ξέρουν ότι το καθεστώς είναι δικό τους και ότι η νομοθεσία και το ΣτΕ θα είναι πάντα στα πλευρά τους. Έτσι πέθανε με την υπερφορολόγηση η οικοδομική βιομηχανία, ενώ το χειρότερο είναι η απόδοση ιθαγένειας στους πλούσιους ρώσους εποίκους αφού ο Πούτιν δηλώνει ότι η Ρωσία έχει το δικαίωμα να εισβάλει σε οποιαδήποτε χώρα για να προστατεύει τους ρώσους κατοίκους της.

Είναι για τη διευκόλυνση αυτού του ορμητικού περάσματος του πλούτου της χώρας στη Ρωσία που ο ΣΥΡΙΖΑ δεν θέλει πια την κρατικοποίηση των τραπεζών, την ώρα που όλες ζουν χάρη στα δανεικά κεφάλαια από την ΕΕ που ελέγχονται από το κράτος (ΤΧΣ). Ο ΣΥΡΙΖΑ θέλει αφεντικά των τραπεζών τους Νέσις και τους Αλ Θανί (Κατάρ) και όχι το ελληνικό κράτος, για να κάνουν αυτοί απόλυτο κουμάντο για το ποια επιχείρηση θα πεθάνει, ποια θα ζήσει και πόσο φτηνά η τελευταία θα περάσει στον έλεγχό τους.

Αυτό το πολύπλευρο και συντριπτικό σαμποτάζ είναι η αιτία που στην Ελλάδα η χρεωκοπία είναι τόσο καταστροφική και τόσο ατελείωτη σε σχέση με κάθε άλλη στην ΕΕ, η ανεργία τόσο πελώρια και τα μεροκάματα τόσο κινέζικα.

Οι ρωσοκινέζικες “επενδύσεις” δεν θα βελτιώσουν την κατάσταση γιατί κανείς αποικιοκράτης δεν θέλει ανεπτυγμένη παραγωγή σε μια αποικία του.

Περισσότερο δεν την θέλει γιατί αυτή παράγει και τον μεγαλύτερο εχθρό του: το σύγχρονο βιομηχανικό προλεταριάτο.

Λοιπόν είναι σε αυτό το προλεταριάτο, και όχι μόνο στα ενεργά μέλη του, αλλά και στα άνεργα που πέφτει κύρια το ιστορικό βάρος να αντισταθεί στους νεοαποικιοκράτες και τα ντόπια τσιράκια τους. Αλλά για να αντισταθεί αυτό το προλεταριάτο πρέπει να υπάρξει, και για να υπάρξει πρέπει να πολεμήσει για δύο πράγματα 1ο να μην κλείσει κανένα άλλο εργοστάσιο, αλλά να ανοίξουν και αυτά που έκλεισαν και 2ο να επιβάλει επίδομα ανεργίας για όλους τους ανέργους. Τα λεφτά για το δεύτερο μπορούν να βρεθούν αμέσως από το κράτος αν σταματήσει το σαμποτάζ και κυνηγήσει τη διεφθαρμένη γραφειοκρατία που τόσο προστατεύει. Από πολιτική άποψη για να γίνουν αυτά πρέπει να ανατραπούν οι φασίστες ρωσοκινέζοι και τα τσιράκια τους από την εξουσία. Αυτό σημαίνει ότι πρέπει να οικοδομηθεί ένα ισχυρό αντιφασιστικό αντιφαιο-“κόκκινο” πατριωτικό και δημοκρατικό μέτωπο με άμεσα συνθήματα:

-ΟΧΙ ΣΤΟ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΟ ΣΑΜΠΟΤΑΖ - ΕΠΙΔΟΜΑ ΑΝΕΡΓΙΑΣ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΑΝΕΡΓΟΥΣ

-ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΠΑΡΑΔΟΣΗ ΤΗΣ ΧΩΡΑΣ ΣΤΟΥΣ ΡΩΣΟΥΣ ΦΑΣΙΣΤΕΣ ΚΑΙ ΤΑ ΝΤΟΠΙΑ ΤΣΙΡΑΚΙΑ ΤΟΥΣ

ΖΗΤΩ ΤΟ ΑΛΗΘΙΝΟ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ! ΟΧΙ ΣΤΟ ΦΕΤΕΙΝΟ ΓΙΟΡΤΑΣΜΟ ΤΗΣ ΝΤΡΟΠΗΣ

- ΔΗΜΟΚΡΑΤΕΣ ΕΝΩΘΕΙΤΕ ΣΕ ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΙΚΟ ΜΕΤΩΠΟ
- ΑΝΤΙΣΤΑΘΕΙΤΕ ΣΤΗ ΜΕΤΑΤΡΟΠΗ ΤΗΣ ΧΩΡΑΣ ΣΕ ΡΩΣΙΚΗ ΑΠΟΙΚΙΑ
- ΕΜΠΟΔΙΣΤΕ ΤΗ ΦΑΙΟ-“ΚΟΚΚΙΝΗ” ΔΙΚΤΑΤΟΡΙΑ ΠΟΥ ΕΤΟΙΜΑΖΟΥΝ

Σήμερα, 41 χρόνια από τη λαϊκή αντιφασιστική εξέγερση του Πολυτεχνείου, ο λαός βρίσκεται μπροστά στην απειλή μίας νέας δικτατορίας στη χώρα για λογαριασμό του νέου αφεντικού, της φασιστικής Ρωσίας του Πούτιν. Το καθεστώς που ετοιμάζει αυτή τη δικτατορία σηκώνει τη σημαία ενός ψεύτικου Πολυτεχνείου που είναι το ακριβώς αντίθετο του αληθινού. Γι' αυτό φροντίζει, ιδιαίτερα τα τελευταία χρόνια, να κρύβει το ρόλο του στρατού στη χούντα και να εξαφανίζει την εικόνα του τανκ που γκρέμισε την πύλη.

Λίγες μέρες πριν την επέτειο του Πολυτεχνείου, στις 21/10, ο Τσίπρας συναντήθηκε στο Πεντάγωνο με τον πρώην υπουργό Άμυνας Δ. Αβραμόπουλο, και στη συνέχεια με τους αρχηγούς των γενικών επιτελείων που τον ενημέρωσαν για τη λειτουργία των ενόπλων δυνάμεων σε μία συνάντηση που κράτησε τρεις ώρες. Ο Τσίπρας δήλωσε μετά τη συνάντηση “Διαβεβαιώσαμε την ηγεσία των ενόπλων δυνάμεων ότι περιβάλλονται από εμπιστοσύνη γιατί το κράτος θα έχει συνέχεια” (Ελευθεροτυπία).

Στο κράτος που ετοιμάζεται τώρα να αναλάβει επίσημα να κυβερνήσει ο ΣΥΡΙΖΑ, ασκεί ήδη εξουσία ένα ρωσόδουλο πολιτικό μπλοκ που αποτελείται από τις ηγεσίες των κυβερνητικών κομμάτων, τις ηγεσίες των κομμάτων της λεγόμενης αριστεράς, των φαιών συνεταιίρων τους των ΑΝΕΛ, και της ουσιαστικά προστατευόμενης τους ναζιστικής συμμορίας. Αυτό το μπλοκ έχει προωθήσει και διευκολύνει εντατικά τη φασιστικοποίηση όχι μόνο της αστυνομίας αλλά και του στρατού. Ιδιαίτερα προστατεύει τη μεθοδική διείσδυση των ναζιστών μέσα σε αυτόν. Με την άδεια και την έγκριση αυτού του καθεστώτος, οι ναζιστές συμμετείχαν στις ευρωβουλευτικές εκλογές και έστειλαν στην Ευρωβουλή, και μόνο αυτοί, δύο απόστρατους ανώτατους αξιωματικούς. Είχαν προηγηθεί: α) η συγκέντρωση των ένστολων εφέδρων στην πλατεία Συντάγματος που έγινε πριν ένα χρόνο υπέρ των συλληφθέντων χρυσαυγιτών, με αίτημα τη συγκρότηση “κυβέρνησης εθνικής ανάγκης” με την παρέμβαση του στρατού για την “αναστολή του μνημονίου”, β) η φιλοχουντική φέστα που οργανώθηκε στη σχολή Ευελπίδων στην επέτειο του Πολυτεχνείου το 2011 από ευέλπιδες που απαλλάχτηκαν με διακομματική συμφωνία από πειθαρχικές και ποινικές δίωξεις, γ) η παρέλαση του σώματος των υποβρυχίων αποστολών του λιμενικού το 2010 με ρατσιστικά συνθήματα στο κέντρο της πρωτεύουσας, και με το σύνθημα “ΟΥΚ, ΟΥΚ” που είναι η αντίστοιχη μονάδα του πολεμικού ναυτικού με την οποία έχουν κοινή εκπαίδευση, και τα μέλη του οποίου επίσης δεν έπαθαν τίποτα, δ) η διακοπή κάθε έρευνας για δεσμούς ναζιστών-στρατού μετά από την ομόφωνη αποδοχή από κυβέρνηση και κοινοβουλευτικά κόμματα ενός “πορίσματος” ότι δεν υπάρχει κανένας απολύτως τέτοιος δεσμός ύστερα από μία ολιγοήμερη διερεύνηση για το ζήτημα!

Σε αυτό το στρατό δείχνει ανεπιφύλακτη εμπιστοσύνη ο Τσίπρας, γιατί προφανώς με τα πιο δεξιά και φασιστι-

κά του στοιχεία ετοιμάζεται να ασκήσει εξουσία στο “κράτος που θα έχει συνέχεια”. Είναι χαρακτηριστικό πως από την ανακοίνωση του ΣΥΡΙΖΑ για το Πολυτεχνείο απουσιάζει οποιαδήποτε αναφορά στους ναζιστές που είναι οι πιο ανοιχτοί υποστηρικτές του Πούτιν και της υποδούλωσης της χώρας στη φασιστική ιμπεριαλιστική Ρωσία, και γι' αυτόν ακριβώς το λόγο φροντίζουν να δυναμώνουν την επιρροή τους μέσα στο στρατό.

Την ίδια στιγμή η αστυνομία ναζιστικοποιείται, και ασκείται κάθε μέρα όλο και περισσότερο σε βασανιστήρια κατά των μεταναστών κρατούμενων με πλήρη ασυλία.

Αυτό το καθεστώς εξουσίας που ετοιμάζεται να παραδώσει τώρα “τα σκήπτρα” στον ΣΥΡΙΖΑ έχει πρωταγωνιστήσει και πρωταγωνιστεί στο χτύπημα όλων όσων συμβολίζουν ο αγώνας του Πολυτεχνείου. Χτυπάνε το ψωμί του λαού και φέρνουν την πείνα με την καταστροφή της παραγωγής μέσα από το βιομηχανικό σαμποτάζ, χτυπάνε την παιδεία καταστρέφοντας την έρευνα και τη σύνδεση με την παραγωγή, χτυπάνε τη δημοκρατία προστατεύοντας πολιτικά τους ναζιστές μέσα κι έξω από τη Βουλή όταν επιμένουν να κρατάνε νόμιμη τη συμμορία. Όλα αυτά τα χτυπήματα τα δίνουν για να υποδουλώσουν τη χώρα στο νέο ρωσικό αφεντικό και να παραδώσουν στη Ρωσία, την Κίνα και τους άλλους συμμάχους της τις υποδομές της και στρατηγικούς τομείς της οικονομίας.

Το ίδιο καθεστώς με μια κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ θα εντείνει την επίθεση του στο λαό και θα εγκαταστήσει παντού σε κυβέρνηση και διοικητικούς μηχανισμούς το δικό του στρατό εξουσίας που θα ενισχύσει με νέο αίμα και θα καθοδηγήσει σε πιο καταστροφικούς δρόμους την προστατευόμενη του διεφθαρμένη γραφειοκρατία του δημοσίου. Αυτός ο στρατός έχει ήδη αποτελέσει την πρωτοπορία στο μπλοκάρισμα των παραγωγικών επενδύσεων, και έχει διευκολύνει με κάθε τρόπο τα αρπακτικά της νέας ανατολικής ολιγαρχίας, και τα ρωσοκινέζικα αφεντικά τους που τώρα ετοιμάζονται με τον έλεγχο των τραπεζών και της ενέργειας να πάρουν ανοικτά την οικονομική εξουσία στη χώρα. Οι ρίζες της νέας εξουσίας βρίσκονται μέσα στις πιο μεγάλες προδοσίες. Είναι τα ηγετικά στελέχη του ψευτοΚΚΕ, του κόμματος που είναι η μήτρα του ΣΥΝ-ΣΥΡΙΖΑ, που χτύπησαν στο ξεκίνημά της την εξέγερση του Πολυτεχνείου σαν “προβοκάτσια” (με την “Πανσπουδαστική” αρ. 8), είναι αυτά που αντιτάχθηκαν στον

αγώνα για την αποχουντοποίηση στη μεταπολίτευση, και είναι αυτά που μέχρι σήμερα έχουν τις καλύτερες σχέσεις με την αστυνομία και το στρατό.

Όλοι αυτοί αποτελούν την ηγεσία της κρατικής ψευτοαριστεράς η οποία, αφού για χρόνια καπηλεύτηκε, διαστρέβλωσε και προβοκάρισε την επέτειο του Πολυτεχνείου, έρχεται σήμερα να τη μετατρέψει στο εντελώς αντίθετό της καθώς ενσωμάτωσε στις εορταστικές εκδηλώσεις της φετεινής επετείου τη πουτινική κτηνωδία και την κρατική προπαγάνδα των ρώσων νεοχιτλερικών υπέρ της εισβολής και του διαμελισμού της Ουκρανίας. Σύμφωνα με αυτή την κρατική επέτειο της ντροπής επιτιθέμενοι στη σύγκρουση είναι οι “φασίστες του Κιέβου” και αμυνόμενοι οι φιλορώσοι “αντιφασίστες” (!!!) δηλαδή οι λούμπεν εγκάθετοι του Πούτιν και τα ρωσικά στρατεύματα που έχουν μπει στο έδαφος της Ουκρανίας δίνοντας για να τους υποστηρίξουν. Είμαστε οι πρώτοι που καταδικάσαμε τους φασίστες και ναζιστές της Ουκρανίας αλλά και αποδείξαμε ότι ήταν το ίδιο το ρωσόδουλο καθεστώς Γιαννούκοβιτς που τους ανέδειξε σε “πατριώτες” προσφέροντάς τους στη συνέχεια ένα κομμάτι εξουσίας ακριβώς για να προβοκάρεται η κύρια δημοκρατική μισοκατεχόμενη Ουκρανία. Αυτόν τον πουτινικό τύπο νεοναζι-

σμό και τις προβοκάτσιες του επέλεξε να κάνει σημαία του σημερινού Πολυτεχνείου με εκδηλώσεις συμπαράστασης “στον αγώνα του λαού” του Ντομνιάς η φασιστική ψευτοαριστερά.

Αποτελεί προειδοποίηση για τη δικτατορία που εξοφάινεται στο όνομα του λαού και των εργατών η εμπρηστική επίθεση στην εφημερίδα Athens Voice, η πιο ωμή τρομοκρατική επίθεση στην ελευθερία του τύπου στη μεταπολιτευτική περίοδο, που έγινε ακριβώς για να φιμώσει μία φωνή καταγγελίας των νέων Χίτλερ. Αυτή την επίθεση την στήριξε ουσιαστικά με την βροντερή σιωπή και τα μισόλογά του σύσσωμο το διακομματικό σύστημα.

Η ΟΑΚΚΕ καλεί όλους τους δημοκράτες να συγκροτήσουν ένα πλατύ αντιφασιστικό μέτωπο στα χνάρια του αληθινού Πολυτεχνείου και να αντιταχθεί στη νέα φαιο-“κόκκινη” φασιστική εξουσία που ετοιμάζεται να υποβάλει σε βασανιστήρια, οικονομικά και πολιτικά το λαό και να υποδουλώσει τη χώρα σε μία νεοχιτλερική υπερδύναμη. Είναι η ώρα για να καλέσουμε το λαό και όλες τις δημοκρατικές δυνάμεις που υπάρχουν σε αυτή τη χώρα για τη συγκρότηση ενός αντιφασιστικού, αντιρώσικου, αντιφαιο-“κόκκινου” δημοκρατικού μετώπου.

ΚΑΤΑΓΓΕΛΛΟΥΝ ΤΗΝ ΤΟΥΡΚΙΑ ΓΙΑ ΝΑ ΦΕΡΟΥΝ ΤΗ ΡΩΣΙΑ

συνέχεια από τη σελ. 2

κογιάτζες και κουμπιές με τον Ερντογάν διπλωρώνοντάς τον. Γιατί; Γιατί τότε ο Ερντογάν, παίζοντας το δικό του καιροσκοπικό παιχνίδι, είχε αρχίσει να στήνει μια στρατηγική συμμαχία με τον Πούτιν νομίζοντας ότι μπορεί να αντι-παραβάλει αυτή τη συμμαχία στη Δύση. Οι Ρώσοι τότε τον σιγοντάρizαν, οπότε και οι δικοί μας πράκτορες τους, είχαν γεμίσει τα κανάλια με τα τούρκικα σήριαλ. Τώρα όμως που έχει ξεκαθαριστεί πως δεν ήταν δικός τους, αλλά θέλησε να γίνει ένας τοπικός Σαντάμ Χουσεϊν (κάτι που δε συγχωρεί η Ρωσία), προσπαθούν να του βάλουν τρικλοποδιές και να του καταφέρουν όσο περισσότερα και καιρία πλήγματα μπορούν (βλέπε διαδηλώσεις στο πάρκο Γκεζί, πολιτική του ευρασιατιστή, δηλαδή ρωσόφιλου, Γκιουλέν εναντίον του κτλ.), οπότε τα τούρκικα σήριαλ σχεδόν χάθηκαν τόσο απότομα όσο ήρθαν.

Αυτή είναι η ρωσική εκδοχή της εφαρμογής της πολιτικής του καρότου και του μαστίγιου. Τώρα είμαστε στη φάση του μαστίγιου, τότε ήμασταν στη φάση του καρότου. Αφού το καρότο απέτυχε, χρησιμοποιούμε το μαστίγιο.

Η Τουρκία του Ερντογάν είναι το τελευταίο ανάχωμα στην κάθοδο της

Ρωσίας στη Μεσόγειο και στην ενεργειακή περικύκλωση της Ευρώπης από τη Ρωσία. Μόνο στο χάρτη να δει κανείς πόσοι αγωγοί πετρελαίου και φυσικού αερίου περνάνε από το έδαφος της Τουρκίας από την Κεντρική Ασία και τη Μέση Ανατολή θα καταλάβει τι εννοούμε, και γιατί η Ρωσία και η ανά την περιοχή πράκτορες της έχουν σκυλιάσει με τον Ερντογάν. Άλλωστε, ακριβώς πάνω στην κρίση με το “Μπαρμπαρός” η Ρωσία με τον πολεμικό της στόλο και το Ισραήλ με τα πολεμικά του αεροπλάνα έκαναν “ασκήσεις” ακριβώς δίπλα στην περιοχή που είχε δεσμεύσει η Τουρκία με τη NAVTEX (ναυτική οδηγία) που είχε εκδώσει. Τέλος, ακριβώς πάνω στην ίδια κρίση βρίσκει την ευκαιρία η Ρωσία να καλέσει τον πιστό της πρόεδρο της Κύπρου Αναστασιάδη στη Μόσχα για να υπογράψουν “σημαντικές συμφωνίες”, όπως γράφει ο Τύπος. Ας μην εκπλαγούμε, αν δούμε τον πολεμικό στόλο της Ρωσίας να αποκτά “διευκολύνσεις” στα λιμάνια της Κύπρου με πρόσχημα την “τουρκική απειλή”.

Για όλα αυτά η Τουρκία σίγουρα έχει τις δικές της σοβαρές ευθύνες, αλλά την κύρια ευθύνη την έχουν οι ρωσόδουλοι σε Ελλάδα, Κύπρο, Ισραήλ και Αίγυπτο. Εκεί πρέπει να εστιάσει κανείς την προσοχή του.

Η ΟΑΚΚΕ καταδικάζει τον εμπρησμό της Athens Voice και καλεί σε δημοκρατική αντιφασιστική συσπείρωση

Η Οργάνωση για την Ανασυγκρότηση του ΚΚΕ (ΟΑΚΚΕ) καταδικάζει με οργή τον εμπρησμό και την ολοκληρωτική καταστροφή των γραφείων της δημοκρατικής εφημερίδας Athens Voice από παρακρατικούς τραμπούκους που εμφανίζονται σαν αντικαπιταλιστές.

Αυτό το χτύπημα στην ελευθερία του τύπου, το ωμότερο ως σήμερα στη μεταδικτατορική περίοδο, αποτελεί ένα ποιοτικό άλμα στον επιταχυνόμενο εκφασισμό της χώρας. Το λέμε αυτό όχι τόσο εξαιτίας αυτού του ίδιου του χτυπήματος, αλλά κυρίως εξαιτίας του ότι αυτό πέρασε σαν ένα γεγονός ρουτίνας καθώς όχι μόνο δεν βρήκε απέναντί του με έμφαση, με σαφήνεια και κυρίως με ένταση την καταδίκη όλων των πολιτικών κομμάτων και των μεγάλων ΜΜΕ, αλλά βρήκε τα μισόλογα ή και τη σιωπή τους, πράγμα που σημαίνει ουσιαστικά την πλήρη έγκριση τους στον εμπρησμό. Αυτή η αντίδραση είναι μια αδιάφραστη απόδειξη για το ότι οι τραμπούκοι δεν δρᾶσαν αυθόρμητα σαν μια πολιτικά καθυστερημένη και θυμωμένη μικροαστική σχέση, αλλά είχαν τη πολιτικο-ιδεολογική κάλυψη ενός ευρύτερου καθεστωτικού μετώπου.

Πιστεύουμε ότι ο “βουβός” εμπρησμός της Athens Voice αποτελεί τη μεγαλύτερη ως τώρα προειδοποίηση για το ότι ντόπιοι ηγετικοί κύκλοι της άρχουσας

τάξης και ιδίως οι ξένοι προστάτες τους ετοιμάζουν μια νέα φασιστική δικτατορία πολύ χειρότερη από εκείνη που έπεσε το 1974. Αυτό το λέμε γιατί εκείνη η δικτατορία είχε βρει σχετικά αμέτοχο ή ακόμα και αντίθετο ένα μεγάλο μέρος του παλιού πολιτικού κόσμου και κυρίως έντονα αντίθετες τις πλατιές δημοκρατικές μάζες. Αντίθετα η δικτατορία που σήμερα προετοιμάζεται βρίσκεται πλάγια υποστηρικτική της μια όλο και πιο ισχυρή μερίδα του επίσημου πολιτικού κόσμου η οποία έχει συστηματικά δηλητηριάσει για μερικές δεκαετίες -και πιο εντατικά στα 5 χρόνια της χρεωκοπίας- τα πλατειά λαϊκά στρώματα ακόμα και πολλά με αριστερές διαθέσεις, με την αντίληψη ότι η αστική δημοκρατία είναι χειρότερη από έναν φασισμό, τον οποίο εμφανίζουν σαν επαναστατική ανατροπή. Στην ουσία αυτές οι δυνάμεις προτείνουν σαν επανάσταση όχι τη συντριβή από τον ίδιο το λαό του σημερινού σάπιου κράτους της αστικής τάξης, αλλά τη διείσδυση μέσα σ’ αυτό και τελικά την πρα-

ξικοπηματική του άλωση με την αρχική έγκριση ή ανοχή ενός πληθυσμού, που σήμερα υποφέρει όχι μόνο από την οικονομική του καταβάρθρωση και το αδιέξοδο, αλλά είναι κοινωνικά συνδικαλιστικά και πολιτικά εντελώς ανοργάνωτος, οπότε και έρμαιο διάφορων “σωτήρων”.

Οι εμπρηστές ισχυρίζονται ότι κάψανε την εφημερίδα για την φιλομνημονιακή της γραμμή. Όμως μόνο ένα μαζικό δημοκρατικό κίνημα του λαού μπορεί να ανατρέψει τα μνημόνια και ο πρώτος όρος για να τα ανατρέψει είναι να τσακίσει πολιτικά αυτούς που κύρια τα προκάλεσαν, δηλαδή αυτούς που προκάλεσαν την εθνική χρεωκοπία και που συνεχίζουν να προκαλούν τη διεύρυνση του χρέους. Αυτοί είναι οι σαμποταριστές της σύγχρονης παραγωγής με τα αντιβιομηχανικά τους κινήματα, και ταυτόχρονα οι μαχητικοί υπερασπιστές της σάπιας κρατικής γραφειοκρατίας και οι πολιτικοί προστάτες της νέας κρατικοδίαιτης ανατολικού τύπου ολιγαρχίας. Αυτοί αποτελούν το φαιο-“κόκκινο” μέτωπο, που απατεωνίστικα μιλάει για λαϊκή επανάσταση η λαϊκή εξέγερση αλλά θέλει την εξουσία για το ίδιο και κυρίως για το νέο μεγά-

λο αφεντικό του, τη Ρωσία που θέλει μαζί με τη σύμμαχό της Κίνα να κάνουν την Ελλάδα μια αποικιακή βάση τους μέσα στην ΕΕ. Αυτό το μέτωπο είχε συμφέρον από τη φήμιση της Athens Voice όχι για τις όποιες φιλομνημονιακές ή άλλες αστοφιλελεύθερες πολιτικές της θέσεις αλλά για το γεγονός ότι όλο τον τελευταίο καιρό καταγγέλλει με επιμονή και με σαφήνεια τη φασιστική ρώσικη πολιτική και επίσης τους φίλους της στην Ελλάδα, σε αρκετά ζητήματα ιδιαίτερα σε ότι αφορά την εισβολή στην Ουκρανία.

Η ΟΑΚΚΕ θα είναι, παρόλες τις βαθείς ιδεολογικές και πολιτικές της διαφορές με τις αστοφιλελεύθερες αντιλήψεις της Athens Voice, αποφασιστικά στο πλευρό της μαζί με όλους τους πραγματικούς δημοκράτες και αριστερούς υπερασπίζοντας το δικαίωμά της να μιλάει ελεύθερα. Η ΟΑΚΚΕ καλεί σε ένα πλατύ αντιφασιστικό μέτωπο που θα παλεύει σε όλα τα μέτωπα για την πολιτική δημοκρατία ενάντια στο τραμπούκικο “φαιο-“κόκκινο” καθεστώς και για να αναχαιτίσει τη δικτατορία που αυτό ετοιμάζει.

Αθήνα, 7/11/2014

Το σχόλιο στο “Βαθύ Κόκκινο” ή όποιος έχει τη μύγα μυγιάζεται

Η ανακοίνωση της ΟΑΚΚΕ για την καταδίκη του εμπρησμού της Athens Voice είχε μεγάλη διακίνηση στο ίντερνετ και πήρε πάρα πολλά θετικά σχόλια, ιδιαίτερα από αριστερούς δημοκρατικούς ανθρώπους.

Κατά συνέπεια προκάλεσε μία κάποια ταραχή στους ιδεολογικούς προστάτες των εμπρηστών, ιδιαίτερα σε αυτούς που εμφανίζονται σαν “ντούροι κόκκινοι”.

Αναφερόμαστε σε ένα σχόλιο της ιστοσελίδας “Βαθύ Κόκκινο” που πλασαρίστηκε σε κεντρικό της σημείο με τίτλο “Η ΟΑΚΚΕ, το “φαιο-κόκκινο” μέτωπο και η Ουκρανία” στις 9/11.

Ο σχολιαστής αναφέρει ότι ασχολήθηκε με την ανακοίνωση γιατί του “προκαλεί εύθυμη διάθεση” και “θυμηδία”. Σχετικά με αυτό διαπιστώνουμε ότι το γελάκι του είναι νευρικό αφού αναγκάστηκε με αυτήν την ευκαιρία να κάνει μια έστω αμυντική πολιτική καταδίκη για τον εμπρησμό και να αναγνωρίσει με λύπη του ότι ανάλογα επιχειρήματα με εκείνα της ΟΑΚΚΕ τα χρησιμοποιούν και άλλοι που τους θεωρεί αριστερούς. Κυρίως όμως αναγκάστηκε να αλλοιώσει το κείμενο της ΟΑΚΚΕ, δηλαδή να διαπράξει μια εύκολα αποκαλύψιμη απάτη.

1. Γράφει λοιπόν ότι η ΟΑΚΚΕ “καλεί σε δημοκρατικό μέτωπο για να αποτραπεί η δικτατορία της Αριστεράς. Του “φαιο-κόκκινου” μετώπου, όπως τη χαρακτηρίζει που θα ρίξει την Ελλάδα στις αγκάλες της Ρωσίας”.

Ο σχολιαστής για να χτυπήσει την ΟΑΚΚΕ λέει ότι η ανακοίνωση χαρακτηρίζει την αριστερά σα “φαιο-κόκκινο” μέτωπο. Φαίο όμως σημαίνει τους φασίστες και το “κόκκινο” στην ανακοίνωσή μας είναι σε εισαγωγικά ακριβώς επειδή σημαίνει την ψεύτικη αριστερά. Δηλαδή η ανακοίνωση χτυπάει τη συμμαχία των φασιστών με την ψευτοαριστερά και όχι την Αριστερά, δηλαδή τη βάση των ψευτοαριστερών κομμάτων. Τμήμα της ψευτοαριστεράς αποτελεί η ηγεσία του πολιτικού χώρου που εκπροσωπεί η ιστοσελίδα, δηλαδή το ΝΑΡ, που σημαίνει ΑΝΤΑΡΣΥΑ που σημαίνει στην ουσία ΣΥΡΙΖΑ. Από αυτή την άποψη σω-

στά οι αυτοαποκαλούμενοι “βαθειοί κόκκινοι” θίχτηκαν από την ανακοίνωση μας όπως θα θιγόταν κάθε κόκκινος εντός εισαγωγικών.

Πρόκειται στην ουσία για μια απάτη που χρησιμεύει για να εμφανίσει το κάλεσμα της ΟΑΚΚΕ σε δημοκρατικό μέτωπο σαν κάλεσμα σε αντικομμουνιστικό μέτωπο με τους φιλελεύθερους. Καθόλου πρωτότυπο. Έχουμε εδώ μία λάσπη ενάντια στην ΟΑΚΚΕ που τη συνηθίζουν οι χειρότεροι “κόκκινοι”, οι σοσιαλφασίστες, που σε όλα τα μεγάλα ζητήματα συμπλέουν με τους κλασικούς φασίστες, ενάντια στους σχετικά πιο δημοκρατικούς αστούς κραυγάζοντας κατά της ΕΕ και υπέρ της νεοχιτλερικής Ρωσίας και όλων των κρατικοφασιστικών καθεστώτων στον κόσμο. Γι’ αυτό τους ενοχλεί σφόδρα το κάλεσμα της ΟΑΚΚΕ για αντιφασιστικό μέτωπο, που είναι τόσο πολύ σύμφωνο με την τριτοδιεθνιστική παράδοση για τον κύριο εχθρό όσο είναι αναθεωρητικό τροτσικιστικού τύπου και στην ουσία ακροδεξιό το δικό τους “αντι-νεοφιλελεύθερο” μέτωπο. Αυτό το μέτωπο τους γελοιοποιεί όταν προσπαθούν να αποδείξουν ότι ακόμα και οι αντινεοφιλελεύθεροι χρυσαυγίτες είναι παιδιά του νεοφιλελευθισμού.

2. Ο σχολιαστής επιχειρεί να αμυνθεί απέναντι στην καταγγελία της ΟΑΚΚΕ για τους φαιο-“κόκκινους” πολιτικούς προστάτες των εμπρηστών προβάλλοντας τη “σοβαρή θέση” ότι “κάθε αριστερός και αριστερή” πρέπει να είναι αντίθετος με ενέργειες σαν τον εμπρησμό της Athens Voice γιατί “εξυπηρετούν τη θυματοποίηση των θυτών”, δηλαδή ισχυρίζεται ότι το κακό με τον εμπρησμό δεν είναι αυτή καθεαυτή η τρομοκρατική φήμιση μίας εφημερίδας, αλλά ότι αυτοί που την εκδίδουν θα μπορούν να παριστάνουν το θύμα λόγω του καψίματος και να κερδίζουν πολιτικούς και ίσως και κυκλοφοριακούς πόντους. Όμως πού την είδαν τη θυματοποίηση; Ποια ήταν εκείνα τα κανάλια που έπαιζαν από το πρωί μέχρι το βράδυ την είδηση του εμπρησμού σε πρώτο πλάνο, όπως είχε γίνει με την προβοκατόρικη δολοφονία των δύο χρυσαυγι-

τών; Πού άνοιξαν τηλεοπτικά παράθυρα στους συντελεστές της εφημερίδας για να μιλάνε διαρκώς για τον εμπρησμό και τις θέσεις τους; Εδώ έγινε ακριβώς το αντίθετο, η εφημερίδα - θύμα απομονώθηκε πολιτικά από το καθεστώς και η είδηση εξαφανίστηκε σε χρόνο ρεκόρ από τα δελτία ειδήσεων και από τον μεγάλο τύπο. Το να μιλάς για θυματοποίηση με αυτά τα πραγματικά δεδομένα σημαίνει ότι δικαιώνεις απολύτως τους εμπρηστές και το διακομματικό καθεστώς που τους στήριξε, ιδιαίτερα τον ΣΥΡΙΖΑ με την σχηματική του ανακοίνωση του της δήθεν καταγγελίας.

3. Προς το τέλος του σχολίου ο σχολιαστής γράφει ότι η επιχειρηματολογία που χρησιμοποιεί η ΟΑΚΚΕ, επηρεάζει όσους αριστερούς ... δεν συντάσσονται με το “αντιφασιστικό κίνημα του λαού του Ντονμπάς”. Πέρα από την πραγματική θυμηδία που θα προκαλεί σε κάθε λογικό άνθρωπο ο ισχυρισμός ότι οι εγκάθετοι των ρώσων φασιστών εισβολέων συνιστούν αντιφασιστικό κίνημα (επειδή η χώρα που δέχεται την επίθεση έχει τους δικούς της φασίστες-προβοκάτορες), εδώ προδίδεται η βαθύτερη αιτία για την αντίθεση της ιστοσελίδας στην Athens Voice και ο λόγος για τον οποίο οι εμπρηστές δεν κάψανε κανέναν από τους κατεξοχήν “θύτες”, δηλαδή καμία από τις κεντρικές “μνημονιακές” εφημερίδες μεγάλης κυκλοφορίας όπως θα έκανε κανονικά ένας προβοκάτορας που θέλει να θυματοποιήσει τους “μνημονιακούς” ή ένας πολιτικά καθυστερημένος αντικαπιταλιστής. Κάψανε τη μοναδική ίσως εφημερίδα της αστικής τάξης που ως τώρα έχει με συνέπεια καταδικάσει μέσα από τους αρθρογράφους της την εισβολή της Ρωσίας του Πούτιν στην Ουκρανία αλλά και τη φιλο-πουτινική πολιτική πολλών κομμάτων, ιδίως των “αριστερών” και περισσότερο του ΣΥΡΙΖΑ.

Να γιατί συγχύστηκαν τόσο πολύ με την ανακοίνωση της ΟΑΚΚΕ ώστε για πρώτη φορά το δείξαν. Πιστεύουμε ότι το ουκρανικό θα γίνει κάποια στιγμή ο

ΜΕΡΚΕΛ: Η ΑΠΟΘΕΩΣΗ ΤΟΥ ΡΩΣΙΚΟΥ ΕΙΣΟΔΙΣΜΟΥ ΣΤΗΝ ΕΕ

Συνήθως κατηγορούν την ΟΑΚΚΕ ότι ανακαλύπτει υπερβολικά πολλούς πράκτορες της Ρωσίας στις δυτικές καγκελαρίες. Ωστόσο εμείς μέχρι στιγμής δε θυμόμαστε κάποια περίπτωση που λαθεμένα να χαρακτηρίσαμε πράκτορα κάποιον από αυτούς τους προέδρους και πρωθυπουργούς. Μάλιστα σε μια από αυτές τις περιπτώσεις, αυτή του γερμανού καγκελάρου Σρέντερ, η απόδειξη του πραχτόρικου ρόλου του υπήρξε παταγώδης με την τοποθέτησή του σαν προέδρου της γερμανικής Gazprom, αφού Gazprom σημαίνει το ανώτερο εργαλείο της ρώσικης εξωτερικής πολιτικής και η ενεργειακή εξάρτηση της Γερμανίας είναι το κέντρο αυτής της πολιτικής. Αντίθετα σε τουλάχιστον δύο περιπτώσεις η ΟΑΚΚΕ άργησε να καταλάβει ότι κάποιοι πρωθυπουργοί που θεωρούσε ευρωπαίους ήταν πράκτορες της Ρωσίας. Ο ένας ήταν ο Σημίτης και ο δεύτερος η Μέρκελ.

Αρχικά υποπτευθήκαμε τη Μέρκελ, ότι ήταν ένα από τα στελέχη μέσα από τα οποία η ΚΓΒ σαν Στάζι έπαιζε το εισοδιστικό της παιχνίδι στη Δυτική Γερμανία, καθώς ήταν ένα στέλεχος της γερμανικής σοσιαλφασιστικής νεολαίας* που έγινε εκπρόσωπος της πρώτης εκλεγμένης ανατολικογερμανικής κυβέρνησης και από εκεί μετά την ενοποίηση το δεξί χέρι του Κολ, ενώ στη συνέχεια τον πρόδωσε και πήρε τη θέση του σαν αρχηγός του χριστιανοδημοκρατικού κόμματος. Είχαμε άλλωστε εκτιμήσει σε αρθρογραφία μας το 1989 πάνω στην ενοποίηση των δύο Γερμανιών ότι οι πράκτορες της Ρωσίας θα ξεχύνονταν στη Δ. Γερμανία και αντί να φάει η Δ. Γερμανία την Ανατολική όπως όλοι έλεγαν τότε, θα έτρωγε η Ανατολική τη Δυτική. Παρόλα αυτά τα στοιχεία, και παρόλο που βλέπαμε το ένα μετά το άλλο τα ρωσόδουλα στελέχη να ανεβαίνουν στις ηγεσίες των ΗΠΑ (Κλίντον, Ομπάμα), των ευρωπαϊκών χωρών και των οργάνων της ΕΕ, αρχίσαμε να θεωρούμε τη Μέρκελ μια ευρωπαϊκά καθώς αντιστεκόταν πολύ περισσότερο από τους άλλους χριστιανοδημοκράτες πολιτικούς στη ρώσικη εξωτερική πολιτική. Ιδιαίτερα καθησυχαστήκαμε ύστερα από την αισχρή κατευναστική στάση της Δύσης απέναντι στο διαμελισμό της Γεωργίας και την προσάρτηση της Αμπχαζίας και της Οσετίας από τη Ρωσία, όπου η Μέρκελ έδειξε τουλάχιστον στα λόγια και στην αρχή στην πράξη την πιο καταγγελτική στάση. Τότε όμως ήταν το 2008 λίγο πριν από τις εκλογές του 2009 όπου η Μέρκελ προσπαθούσε με μια δεύτερη πρωθυπουργία να σταθεροποιήσει τη θέση της μέσα στα σχετικά πιο αντιρωσικά κομμάτια της γερμανικής αστικής τάξης που ακριβώς ήταν συγκεντρωμένα στο Χριστιανοδημοκρατικό κόμμα και ακόμα περισσότερο στους συμμάχους του τη Χριστιανοκοινωνική Ένωση της Βαυαρίας και το Κόμμα των Ελεύθερων Δημοκρατών. Αλλά και αργότερα δεν την πήραμε είδηση καθώς συγκρουόταν έντονα με τους σοσιαλδημοκράτες στο σημαντικό για την φάση ζήτημα των ευρω-ομολόγων.

Η πρώτη φορά που η Μέρκελ ήταν σε θέση να ξεδιπλώσει τη βαθιά πραγματική της γραμμή, ήταν μετά τις εκλογές του 2013 όπου ήρθε για τρίτη φορά στην εξουσία σε συμμαχία αυτή τη φορά μόνο με το φιλορώσικο και εξαιρετικά διαβρωμένο από πράκτορες σοσιαλδημοκρατικό κόμμα. Ακολούθησε με λίγα λόγια την ίδια τακτική που ακολουθεί ο πουλημένος αμυντικός σ' ένα ποδοσφαιρικό αγώνα. Έπαιξε λυσσασμένα ενάντια στον Πούτιν για ενάμιση ημίχρονο και άφησε τη μπάλα να τινάξει τα δίχτυα στο τελευταίο τέταρτο. Βέβαια η πολιτική είναι αλλιώς από το ποδόσφαιρο. Στο ποδόσφαιρο όλο και κάποιοι φίλαθλοι θα βρεθούν να γιουχάρουν τον πουλημένο αμυντικό. Στην πολιτική, αν η

“δουλειά” γίνει σωστά, ο αμυντικός μπορεί να μείνει αλώβητος. Αυτό συμβαίνει ως τώρα με τη Μέρκελ. Αυτή έχει φροντίσει να μην απομακρυνθεί ποτέ πολύ από τη γενική κατευναστική γραμμή της γερμανικής αστικής τάξης. Ακόμα και τώρα που έφτασε στο σημείο να πει, την ώρα της μεγαλύτερης ρώσικης πρόκλησης, που είναι η προσάρτηση της Κριμαίας και η πολύπλευρη εισβολή στην Ανατολική Ουκρανία, ότι “δίχως τη Ρωσία δεν υπάρχει εγγύηση ασφάλειας για την Ευρώπη” (20/11 στην Πολωνία), είχε κάλυψη από ένα ελεεινό μειοψηφικό ρεύμα κατευνασμού στο οποίο συμμετέχει τόσο ο Κολ όσο και ο Σμιτ. Όμως όταν το ίδιο το κορυφαίο όργανο των γερμανών βιομηχάνων φτάνει να υποστηρίζει με σθένος τα οικονομικά μέτρα της ΕΕ ενάντια στη Ρωσία τότε δεν υπάρχει αμφισβήτηση για το ότι η Μέρκελ δεν εκφράζει τη θέληση της γερμανικής αστικής τάξης. Το χαρακτηριστικό του καλού πράκτορα είναι ότι πρέπει να πατάει πάντα πάνω σε ένα πραγματικά αντιδραστικό ρεύμα και να το πηγαίνει λίγο πιο δεξιά την κρίσιμη στιγμή, δηλαδή να προσθέσει μια καίρια ποσότητα στην ήδη συσσωρευμένη ώστε το φαινόμενο να αλλάξει ποιοτικά. Όταν για παράδειγμα ο Μαρξ διαπίστωνε στα μέσα του δέκατου ένατου αιώνα ότι η τσαρική διπλωματία είχε παντού πράκτορες μέσα στις δυτικές καγκελαρίες σαν ένα πελώριο χταπόδι που το κεφάλι του ήταν στην Πετρούπολη και κατήγγειλε τον ίδιο τον πρωθυπουργό της Αγγλίας Πάμερστον ότι ήταν ένα από αυτά τα πλοκάμια, δηλαδή ένας πράκτορας του τσάρου, έδινε την εξήγηση για αυτό όχι τόσο στον ειδικό χαρακτήρα του Πάμερστον αλλά στο ότι μπόρεσε να γίνει εκπρόσωπος ενός ισχυρού κομματιού της αγγλικής αστικής τάξης που ήταν η εμπορική αστική τάξη, η οποία ήθελε πάσει θυσία καλές σχέσεις με τη Ρωσία για να μπορεί να διεξάγει το εμπόριό της ιδιαίτερα το εμπόριο σιτηρών. Το ίδιο και η κάθε Μέρκελ, ο κάθε Ομπάμα, ο κάθε Κάμερον, ο κάθε Ρέτζι και ο κάθε Ορμπάν. Αυτοί πατάνε πάνω σε κείνα τα ρεύματα του δυτικού μονοπωλιακού κεφάλαιου που χρειάζονται άριστες σχέσεις με τις δύο μεγάλες νεοχιλιετικές χώρες, τη Ρωσία και την Κίνα, για να εξασφαλίζουν άμεση πρόσβαση στις παγκόσμιες αγορές του κεφάλαιου και των προϊόντων, ιδιαίτερα των πιο εξελιγμένων τεχνολογικά, καθώς και στους εθνικιστές της κάθε χώρας. Αυτή είναι η υλική βάση που επιτρέπει σε πράκτορες μιας υπερδύναμης σχετικά αδύναμης παραγωγικά αλλά πανίσχυρης διπλωματικά, στρατιωτικά και ενεργειακά σαν την Ρωσία να σέρνουν πίσω τους οικονομικά πολλαπλάσια ισχυρές ιμπεριαλιστικές και μη ιμπεριαλιστικές χώρες.

Αλλά για να περάσουμε στο θέμα μας ας παραθέσουμε τα πιο χαρακτηριστικά γεγονότα της τελευταίας διετίας που τουλάχιστον ξεκαθάρισαν σε μας τους ίδιους

- που μπορούμε να δούμε πέρα από τη μύτη μας, γιατί δεν είμαστε μονοπωλιακό κεφάλαιο, ούτε εθνικιστές αλλά μαρξιστές σε μια μικρή και καταβασανισμένη απ' το ρώσικο σοσιαλϊμπεριαλισμό χώρα - ότι κάτι πολύ σάπιο συνέβαινε με την καγκελάρια Μέρκελ.

Το πρώτο και πιο χαρακτηριστικό απ' όλα ήταν το ότι στις εκλογές του 2013 η Μέρκελ έκανε ό,τι μπορούσε για να συνκυβερνήσει όχι με το κόμμα των Ελεύθερων Δημοκρατών, που είχε συγγενείς θέσεις στα οικονομικά και που επίσης θα αποτελούσε τον πιο φυσικό σύμμαχο ενός ευρωπαϊκού κόμματος απέναντι στη ρώσικη διπλωματία και το ρώσικο ενεργειακό αποκλεισμό της Γερμανίας, αλλά με το Σοσιαλδημοκρατικό Κόμμα. Μιλάμε για το κόμμα εκείνο που απ' όλους τους πόρους του αναβλύζει η ρώσικη γραμμή. Συγκεκριμένα η Μέρκελ κάλεσε στο δεύτερο γύρο των γερμανικών βουλευτικών εκλογών τους ψηφοφόρους του δικού της Χριστιανοδημοκρατικού κόμματος να μην ψηφίσουν σε καμιά περίπτωση τους Ελεύθερους δημοκράτες, δηλαδή να μην τους δώσουν ούτε καν το περίπου μισό τα εκατό που τους έλειπε για να μπουν στη Βουλή, αλλά να ψηφίσουν ξανά το δικό της κόμμα. Έδωσε δηλαδή τον αντικειμενικά πιο στενό σύμμαχο του κόμματός της για να διαλέξει το κατ' εξοχήν φιλορώσικο κόμμα για συγκυβέρνηση. Αυτή η απροσδόκητη αλλαγή συμμαχιών ήταν απαραίτητη για να μπορεί ο φιλορωσισμός της Μέρκελ στο ουκρανικό να καλύπτεται από τον ακόμα μεγαλύτερο του Στάινμαγερ, του υπουργού εξωτερικών που είναι από το σοσιαλδημοκρατικό κόμμα και υπήρξε δεξί χέρι του πράκτορα Σρέντερ και διάδοχός του στην ηγεσία του σοσιαλδημοκρατικού κόμματος.

Είναι αλήθεια ότι κι ο προηγούμενος υπουργός εξωτερικών της Μέρκελ που ήταν από το κόμμα των Ελεύθερων Δημοκρατών, ο Βεσερβέλε, συντάχθηκε πάντα με τη φιλορώσικη γραμμή στα ευρωπαϊκά ζητήματα αλλά τουλάχιστον δεχόταν μονίμως πυρά από το κόμμα του μέχρι που έπεσε από την ηγεσία του δίνοντας τη θέση του εκεί στον πιο ευρωπαϊστή Ρέσλερ. Νομίζουμε ότι χωρίς το δίδυμο Μέρκελ - Στάινμαγερ στην ηγεσία της Γερμανίας θα το σκεφτόταν δυο φορές ο Πούτιν να επιτεθεί στην Ουκρανία. Αλλά αφού στην Ουκρανία φανερώθηκε όσο ποτέ άλλοτε προηγούμενα το αληθινό πρόσωπο της Μέρκελ φωτίζονται και με άλλο τρόπο και εξηγούνται μερικές προηγούμενες χαρακτηριστικές κινήσεις της, ανεξήγητες αν την υπέθετε κανείς σαν μια φιλοευρωπαϊκή και γερμανίδα μεγαλοαστή. Η πρώτη τέτοια κίνηση ήταν ο σθεναρός τρόπος με τον οποίο η Μέρκελ υποστήριξε το 2012 την Κίνα και το κινέζικο μονοπώλιο κατασκευής φωτοηλεκτρικών πάνελ που εφαρμόζε ξεδιάντροπα πολιτική ντάμπινγκ απέναντι στα γερμανικά και γενικότερα στα ευρωπαϊκά φωτοηλεκτρικά πάνελ. Αυτή η πολιτική οδηγούσε σε καταστροφή τη γερμανική βιομηχανία φωτοηλεκτρικών οπότε η Κομισιόν με επικεφαλής τον ευρωπαίο επίτροπο για το εμπόριο, τον βέλγο Ντε Γκούχτ προχώρησε σύμφωνα με τους κανονισμούς της ΕΕ στο εφαρμοζόμενο σε ανάλογες περιπτώσεις επίσημο μέτρο της “έρευνας για ντάμπινγκ” εκ μέρους της Κίνας κατά της γερμανικής βιομηχανίας φωτοηλεκτρικών”. Αν η έρευνα αποδείκνυε το ντάμπινγκ, πράγμα που ήταν ήδη σίγουρο, η ΕΕ θα αύξαι-

νε τους φόρους εισαγωγής για τα κινέζικα φωτοηλεκτρικά. Να σημειώσουμε εδώ ότι δεν μιλάμε για το ντάμπινγκ που κάνει η Κίνα ενάντια σε όλες τις χώρες όπου η εργατική τάξη έχει κατακτήσει υποφερτούς μισθούς, με το να ξεφτιλίζει με την ωμή αντεργατική βία τα μεροκάματα και τις συνθήκες δουλειάς στην Κίνα και έτσι να φτηνώνει τα προϊόντα της όσο δεν μπορεί να το κάνει καμιά κάπως δημοκρατική χώρα. Μιλάμε για το επιπλέον ντάμπινγκ που κάνει η Κίνα με το να επιδοτεί με άμεση κρατική ενίσχυση, φορολογικές απαλλαγές και φτηνό δανεισμό την κινέζικη βιομηχανία φωτοβολταϊκών που έτσι έφτασε στο σημείο να τσακίσει σχεδόν όλες τις βιομηχανίες της Δύσης, ιδιαίτερα την πρωτοπόρα γερμανική.

Τότε η Μέρκελ ξεπουλώντας κυριολεκτικά τα συμφέροντα της γερμανικής βιομηχανίας παρατάχθηκε αμέσως και πριν και περισσότερο από κάθε άλλη ευρωπαϊκή χώρα με την κινέζικη κυβέρνηση που εκβίαζε την ΕΕ με γενικό οικονομικό πόλεμο και τελικά υποχρέωσε τον Ντε Γκούχτ και την Κομισιόν σε ταπεινωτική, μοναδική στα ευρωπαϊκά χρονικά, άτακτη υποχώρηση μπροστά στους απατεώνες και εκβιαστές, δηλαδή σε απόσυρση της έρευνας. Βέβαια και εδώ όπως και σε κάθε άλλο πλήγμα κατά της χώρας της η ανατολικογερμανίδα κρύφτηκε κυρίως πίσω από το επιχείρημα ότι τα φτηνά κινέζικα φωτοβολταϊκά να μην θα χτύπαγαν κάποιες γερμανικές επιχειρήσεις αλλά θα έριχναν το κόστος της αντιρροπαντικής τεχνολογίας, οπότε και της πράσινης ενέργειας στη Γερμανία. Αυτό σήμαινε ότι στην ουσία η πράσινη ενέργεια θα ήταν εκτός από όμηρος της Ρωσίας, όπως συμβαίνει με το ρώσικο φυσικό αέριο, και όμηρος της συμμάχου της Κίνας. Γιατί εδώ δεν πρόκειται για τα φωτοβολταϊκά πάνελ που συναρμολογούν οι τελικοί κατασκευαστές τους, πρόκειται για την πρώτη ύλη των πάνελ, πρόκειται δηλαδή για το ότι σε ένα ξαφνικό ρώσικο ενεργειακό εμπόριο η Γερμανία και η Ευρώπη θα βρεθούν και έρμια του ρωσοκινεζικού άξονα και στα φωτοβολταϊκά. Και όχι μόνο σε αυτά. Η Κίνα έχει καταφέρει να ελέγξει σε πολύ μεγάλο βαθμό και με τον αντίστοιχο τρόπο, την παραγωγή των ηλεκτρικών ανεμογεννητριών.

Το ότι ο βασικός στόχος της Μέρκελ είναι η ενεργειακή ασφυξία της Γερμανίας από τον ρωσοκινεζικό άξονα, αποδείχθηκε με την στάση της στο ατύχημα της Φουκουσίμα, όπου δεν περίμενε λεπτό να καταλαγιάσει ο φόβος του γερμανικού πληθυσμού του ήδη αναστατωμένου από την κατακλυστική αντιπυρηνική φιλολογία δεκαετιών των οικολόγων και σοσιαλδημοκρατών, και πριν γίνουν γνωστές η αληθινή έκταση (πολύ μικρότερη από τις αρχικές εκτιμήσεις) και οι αιτίες του ατυχήματος, αποφάσισε να κλείσουν εσπευσμένα, δηλαδή μέχρι το 2022, όλοι οι εναπομείναντες πυρηνικοί σταθμοί παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας στη Γερμανία. Αυτό έγινε το 2011 στη δεύτερη πρωθυπουργία της Μέρκελ ενώ κιάλας από την πρώτη της αυτή είχε υποκύψει στην απαίτηση των οικο-“ρώσων” να αρχίσουν να κλείνουν σταδιακά όλοι οι πυρηνικοί σταθμοί και κανείς πια να μην χτιστεί. Αποδεικνύεται σήμερα ότι οι κάποιες κατά καιρούς θεαματικές αναφορές της κορυφαίας αυτής καγκεμπίτσας στον κίνδυνο ενεργειακής εξάρτη-

σης της Γερμανίας από τη Ρωσία ήταν στάχτη στα μάτια των κάπως πιο οξυδερκών γερμανών μονοπωλιστών και κυρίως των πιο αδύναμων παραγωγικά ντόπιων βιομηχανικών αστών, που πραγματοποιούν σε αντίθεση με τους πρώτους το σύνολο της παραγωγής τους μέσα στην ίδια Γερμανία.

Αυτή δεν ήταν η πιο σημαντική φορά που η Μέρκελ πήρε το μέρος της Κίνας ή και κρύφτηκε πίσω από την Κίνα για να χτυπήσει την ΕΕ και τη χώρα που υποτίθεται τα συμφέροντά της εκπροσωπεί. Ήταν απλά η πιο αποκαλυπτική. Η πιο σημαντική ήταν όταν κόντρα στη πλειοψηφία των σηματοδοτών γερμανών οικονομολόγων -και εκείνων της κυβέρνησης της- ανάμεσα τους του υπουργού οικονομικών Σόμπλε και του αρχηγού των ελεύθερων δημοκρατών Ρέσλερ, κόντρα και στη γερμανική κοινή γνώμη η Μέρκελ αποφάσισε το 2011 να στηρίξει την παραμονή της Ελλάδας στο Ευρώ αποσιωπώντας κυρίως τη στάση της με το ότι αυτή ήταν μια απαίτηση της Κίνας. Γι αυτό το λόγο προφανώς έκανε και το ταξίδι στην Κίνα την ώρα που οι ευρωπαϊκές ζυμώσεις γύρω από την παραμονή της Ελλάδας είχαν φτάσει το μάξιμουμ. Στην ουσία αυτή πρόβαλε σαν κάτι λογικό τον εκβιασμό της Κίνας ότι αν έφευγε η Ελλάδα από το Ευρώ και χρεωκοπούσε τότε θα χρεωκοπούσαν και άλλες χώρες του ευρωπαϊκού νότου, οπότε το Ευρώ θα κατέρρεε, οπότε η Κίνα θα ήταν υποχρεωμένη μπροστά σε ένα τέτοιο ενδεχόμενο να αποσύρει τα δανειακά της κεφάλαια από την Ευρωζώνη, δηλαδή να εκποιήσει τα τρις των ομόλογων ευρωπαϊκών κρατών που χρησιμοποιούσε σαν μέρος των πελώριων συναλλαγματικών της αποθεματικών. Χώρια από το ότι κάθε εκβιασμός πρέπει να καταγγέλλεται και να αποθαρρύνεται και όχι να επιβραβεύεται με το να προσαρμόζει σε αυτόν μια χώρα την πολιτική της, ο συγκεκριμένος δεν ήταν καθόλου πειστικός, πρώτο γιατί δεν ισχύει το ντόμινο για το οποίο μιλάνε οι απανταχού ρωσόφιλοι και όλοι οι ανόητοι δυτικοί οικονομιστές οικονομολόγοι που θεωρούν εξίσου ευρωπαϊκό Νότο την Ελλάδα όσο και τις βιομηχανικές Ιταλία, Ισπανία και Ιρλανδία, οπότε μια ελληνική χρεωκοπία θα σημαίνει και δική τους και δεύτερο γιατί αν η Κίνα επιχειρούσε να πουλήσει τα ευρωπαϊκά χρεόγραφα πριν από μια κατάσταση ευρωπαϊκής χρεωκοπίας ή πάνω σε αυτήν θα ήταν η ίδια από τους πιο χαμένους, τρίτο γιατί το μόνο που μπορούσε να κάνει η Κίνα αν η Ελλάδα υποχρεωνόταν σε αποχώρηση θα ήταν να στηρίξει εκ των προτέρων πολιτικά και δανειακά την υπόλοιπη ΕΕ και όχι να την χτυπήσει, και τέταρτο γιατί αν το Ευρώ κατέρρεε πέρα από τα χρεώγραφα της Κίνας θα κατέρρεαν κυρίως οι εξαγωγές της στην Ευρώπη και θα οδηγόταν η ίδια σε μια άνευ προηγουμένου κρίση. Εννοούμε ότι η Κίνα δεν ήταν σε θέση να εκβιάζει την Ευρώπη αλλά ήταν υποχρεωμένη να τρέχει πίσω από τις αποφάσεις της.

Στην πραγματικότητα η Μέρκελ καλύφθηκε πίσω από τη μεγάλη σύμμαχο της Ρωσίας Κίνα για να σώσει τη μοναδική χώρα της ΕΕ που σύσσωμο το πολιτικό της καθεστώς -και όχι απλά ένας πρωθυπουργός ή μια αστική φράζια- είναι ένα άνευ όρων πολιτικό, διπλωματικό και οικονομικό εισοδησιακό εργαλείο (και μάλιστα καταστροφικό εργαλείο) της ρώσικης υπερδύναμης μέσα στην Ευρωζώνη που είναι η καρδιά της ΕΕ. Βεβαίως αυτή η παραμονή της Ελλάδας στην Ευρωζώνη προσφέρει μοναδικής αξίας πολιτικοοικονομικές αποικιακές εξυπηρητή-

σεις και στην Κίνα, γι αυτό και αυτή έβαλε αυτό το σαθρό βέτο της για την Ελλάδα**.

Μπορεί κανείς να ισχυριστεί εδώ ότι εκτός από τη Μέρκελ και άλλοι μέσα στη γερμανική αστική τάξη θέλησαν τότε την Ελλάδα μέσα στο Ευρώ είτε γιατί δέχθηκαν τον κινέζικο εκβιασμό είτε γιατί πίστευαν, και πιστεύουν ακόμα, ότι χρεωκοπία της Ελλάδας σημαίνει χρεωκοπία της ΕΕ και καταστροφή του Ευρώ. Υπάρχουν επίσης και εκείνοι που πιστεύουν ότι η κυβέρνηση Σαμαρά-Βενιζέλου έχει κάνει βήματα πραγματικής προόδου στο δημοσιονομικό ενώ αυτός για να το πετύχει αυτό αποξέρισε και λεηλάτησε φορολογικά (με την άμεση φορολογία, με την καθυστέρηση κρατικών πληρωμών και με τους έμμεσους φόρους στην ενέργεια) όλο το παραγωγικό κεφάλαιο, καθώς και τις τραπεζικές καταθέσεις που ένα μέρος τους θα μετατρεπόταν σε παραγωγικό κεφάλαιο. Τα αποτελέσματα αυτής της παραγωγικής αφάμαξης, θα φανούν σύντομα και στα δημοσιονομικά. Πάντως όσο παρακμασμένη και να είναι και όσο και απομακρυσμένη η οικονομολογία των δυτικών δανειστών από τα στοιχεία της πραγματικής οικονομίας, δηλαδή της παραγωγής, δεν μπορούμε να μην θεωρήσουμε ότι η φορολογική πολιτική της τρόικας στην Ελλάδα έχει μέσα της εκτός από το γενικό λάθος των δυτικών μονοπωλιστών και το συνειδητό σαμποτάζ. Δεν είναι δυνατό για παράδειγμα σε μια χρεωκοπημένη χώρα που μπορεί να σωθεί μόνο ανεβάζοντας την παραγωγή της και τις εξαγωγές της η Τρόικα να επιμένει σε υπερφορολόγηση της βαρειάς βιομηχανίας, και ταυτόχρονα να αποδέχεται τις μοναδικά ψηλές τιμές της ενέργειας στη βαριά βιομηχανία και έτσι να τσακίζονται οι εξαγωγές της χαλυβουργίας και η Γερμανία να μην καταλαβαίνει τίποτα. Το ότι επί 5 χρόνια ο προϊστάμενος της πολιτικής της Κομισιόν απέναντι στην Ελλάδα, ο Όλι Ρεν, συνέτριβε παραγωγικά την Ελλάδα και ταυτόχρονα υποστήριζε με σθένος την άπειρη δανειοδότησή της ακόμα και με έκδοση ευρωομολόγων, δίχως ποτέ να συναντήσει κανένα πρόβλημα από την Γερμανία, δεν ήταν δυνατό δίχως την πολιτική κάλυψη της Μέρκελ. Ανάλογα δεν μπορούσε να ακολουθεί την ίδια ακριβώς πολιτική και ο εκπρόσωπος του ΔΝΤ στην Τρόικα Τόμσεν δίχως την έγκριση των ΗΠΑ του Ομπάμα, της Κίνας και της Ρωσίας που από κοινού κυριαρχούν πολιτικά στο ΔΝΤ.

Αλλά αν η προσωπική συμμετοχή της Μέρκελ στο ελληνικό σαμποτάζ μέσω της Τρόικας δεν μπορεί εύκολα να αποδειχτεί, είναι εντελώς αποκαλυπτική, η ξαφνική από τη μεριά της, όσο και ασύμβατη σε επίπεδο πολιτικών, υποστήριξη την κρίσιμη στιγμή του Γιουνκέρ στην τρομακτικής βαρύτητας θέση του προέδρου της Κομισιόν σαν διαδόχου του έστω και αδύναμο αντιστεκόμενου στη Ρωσία Μπαρόζο. Δύσκολα θα βρει κανείς σημείο σύγκλισης της γραμμής Γιουνκέρ όλα αυτά τα χρόνια με την πολιτική της Γερμανίας για οτιδήποτε άλλο εκτός από την πείνα των μισθωτών και την υπερφορολόγηση στην οποία υποχρεώθηκε όλος ο ευρωπαϊκός νότος. Ο Γιουνκέρ διατυμπάνιζε με πάθος τη γραμμή της έκδοσης ευρωομολόγων, δηλαδή του δανεισμού της ΕΕ για να στηριχθούν οι χώρες του νότου και κύρια η Ελλάδα και γενικά να γίνουν επενδύσεις. Αυτό εκτός που σημαίνει εξάρτηση της ΕΕ από την υπερδανεισμένη Κίνα, σημαίνει όξυνση των ενδοΕΕ ντιθέσεων. Γιατί κοινός ευρωπαϊκός δανεισμός, προϋποθέτει κοι-

νή δημοσιονομική πολιτική, πράγμα που είναι αδύνατο, οπότε και διαλυτικό σε συνθήκες μη κοινής γενικής πολιτικής, δηλαδή διπλωματικής, αναπτυξιακής κλπ πολιτικής ενότητας. Το ότι οι απανταχού ρωσόφιλοι υπεράσπισαν με πάθος την επανεκλογή του Γιουνκέρ, με πρώτο και καλύτερο τον Τσίπρα, δεν είναι καθόλου τυχαίο. Αλλά το πόσο συνειδητά βρώμικη ήταν αυτή η επιλογή από την πλευρά της Μέρκελ φάνηκε όταν συνέχισε να στηρίζει τον Γιουνκέρ ακόμα και όταν αποκαλύφθηκε ότι αυτός είχε κάνει το Λουξεμβούργο το μεγαλύτερο ευρωπαϊκό φορολογικό παράδεισο. Η υποστηρικτική σιωπή της Μέρκελ μετά την αποκάλυψη του σκανδάλου κάνει ακόμα πιο χτυπητή τη λυσαμένη πάλη που έδωσε η Μέρκελ για να εμποδίσει την Ιρλανδία, την ώρα της χρεωκοπίας της, να διατηρήσει χαμηλά τη φορολογία των παραγωγικών επιχειρήσεων ώστε να μπορέσει να αυξήσει τις εξαγωγές της και να βγει από την κρίση χρέους. Η Ιρλανδία ευτυχώς αντιστάθηκε στη Μέρκελ, που στο ζήτημα αυτό είχε αρχικά κρυφτεί πίσω από τον Σαρκοζύ, παρόλο που τελικά υποχρεώθηκε να βγει και αυτή μπροστά (Φαινάνσιαλ Τάιμς 12/ Μάρτη 2011). Το ότι η Ιρλανδία ήταν η πρώτη χώρα του Νότου που βγήκε από την κρίση χρέους και τα μνημόνια, οφείλεται ακριβώς στην εξόχως φιλοβιομηχανική της πολιτική, ενώ αυτή η έξοδος έδωσε ώθηση και στην Πορτογαλία να πετύχει, αν και πιο δύσκολα, το ίδιο. Η έξοδος αυτών των δύο χωρών από τα μνημόνια και τη βαθιά κρίση χρέους, άφησε έκθετους τους σαμποταριστές της Ελλάδας, που έμειναν μόνοι τους μέσα στην ατέλειωτη κρίση που οι ίδιοι προκάλεσαν και που επίτηδες συντηρούν, όχι μόνο για να βυθίσουν την Ελλάδα και να την παραδώσουν στα αφεντικά τους, αλλά για να πάρουν στο λαιμό τους όλο τον ευρωπαϊκό νότο και όλη την Ευρώπη.

Τέλος εκείνο το σημείο, που χώρια από το ουκρανικό, αποκαλύπτει περισσότερο από κάθε άλλο τη συντονισμένη δράση της Μέρκελ υπέρ της Ρωσίας ήταν πάλι μια πράξη της τρίτης πρωθυπουργίας της, η χρεωκοπία της Κύπρου και κυρίως των κυπριακών τραπεζών υπέρ της Ρωσίας. Είναι η Μέρκελ που αντίθετα με ότι έκανε η Γερμανία και η ΕΖ με όλο τον ευρωπαϊκό νότο, φρόντισε να συρθεί ευχαρίστως πίσω από το σοσιαλδημοκρατικό κόμμα και να απαιτήσει από την Ευρωζώνη και το ΔΝΤ να μην διασωθούν οι Κυπριακές τράπεζες γιατί τάχα σε αυτές έχουν καταθέσει τα λεφτά τους οι ρώσοι ολιγάρχες. Ήταν η μόνη περίπτωση όπου η Μέρκελ παθιάστηκε τόσο πολύ ενάντια στους ρώσους ολιγάρχες. Το αποτέλεσμα ήταν να χρεωκοπήσουν οι δύο μεγαλύτερες κυπριακές τράπεζες, να κλείσει η μία από αυτές η Λαϊκή και την άλλη τη μεγαλύτερη, την Κύπρου να την αγοράσουν για ένα κομμάτι ψωμί ακριβώς οι ρώσοι ολιγάρχες χωρίς η Μέρκελ να βγάλε κιχ! Την τράπεζα Κύπρου την αγόρασε ο Ριμπολόβλεφ εκτός τα υποκατάστημά της στην Ελλάδα που τα κατάπιε σε μια νύχτα με την έγκριση της ελληνικής κυβέρνησης ο φίλος του Ριμπολόβλεφ και τζάμπα ντε φάκτο ιδιοκτήτης της Πειραιώς πουτινικός ολιγάρχης Νέσις. Θυμόμαστε ότι ο μεγαλύτερος συντελεστής αυτής της εξαγοράς ήταν ο Τσίπρας που χάλασε τον κόσμο σε Ελλάδα και Κύπρο να μην δεχτεί η Κύπρος μια πρώτη καλύτερη λύση από την Ευρωζώνη που θα απέτρεπε τη χρεωκοπία των κυπριακών τραπεζών, οπότε και την εξαγορά τους από τη Ρωσία.

Αυτά είναι λίγα, από τα πολύ χαρακτηριστικά στοιχεία που αναδεικνύουν τον πρακτικό χαρακτήρα της Μέρκελ. Θα

μπορούσαμε να αναφέρουμε κι αρκετά άλλα όπως το ότι η πιο μεγάλη έμφαση της είναι από το 2013 ενάντια στην αμερικάνικη κατασκοπία στη Γερμανία την ώρα που η Ρωσία δίπλα της έχει ανοίξει το στόμα της για να την πνίξει και να την καταπιεί, ή πως έχει αφήσει τις γερμανικές υποδομές να σαπίσουν, πως έχει εγκαταλείψει και την πληροφορική, με αποτέλεσμα η Γερμανία να υποφέρει όλο και περισσότερο παραγωγικά, ή πως κόντρα σε όλους τους δυτικούς ηγέτες -πλην του Ολάντ- η Μέρκελ προσπάθησε και πέτυχε να σπάσει την απομόνωση του Πούτιν στο Μπριζμπέιν στους G20 της Αυστραλίας συζητώντας για 4 ολόκληρες ώρες μαζί του. Όπως είπαμε στην αρχή από μόνο του κανένα από αυτά τα στοιχεία δεν μπορεί να είναι αποδεικτικό αυτού του ρόλου, γιατί, όπως είπαμε στην κάθε μία από αυτές τις περιπτώσεις η Μέρκελ φροντίζει να κρύβεται μέσα σε ένα αντίστοιχο πολιτικό ρεύμα, κυρίως υφεσιακό, μέσα στην κλασική γερμανική αστική τάξη. Όμως η αλήθεια βρίσκεται στη συνθεση των ξεχωριστών μερών. Μόνο ένας πράκτορας θα μπορούσε να είναι μέσα σε όλες αυτές τις πράξεις, να παίζει ηγετικό ρόλο σε αυτές, να έχει αυτό το τόσο χαρακτηριστικό πολιτικό παρελθόν στην Ανατολική Γερμανία, να είναι τόσο πρόθυμοι οι σοσιαλδημοκράτες να την στηρίζουν κάνοντας μαζί της κυβερνήσεις και ο Πούτιν πάντα να την εκθειάζει. Βέβαια η ζωή θα μας δώσει γι αυτήν νέα στοιχεία, αλλά η δουλειά των επαναστατών δεν είναι να περιμένουν τη ζωή να τους δώσει την αλήθεια, αλλά να βλέπουν την αλήθεια μέσα στα πρώτα δείγματα της ζωής για να μπορούν να πολεμήσουν για την επαναστατική αλλαγή της.

*Τελευταία μάθαμε από την αγγλική έκδοση του Wikipedia για την προσπάθεια της Μέρκελ να κρύψει το παρελθόν της σαν στέλεχος της κομματικής νεολαίας στην Ακαδημία Επιστημών, και μάλιστα σαν γραμματέας αγκιτάσις και προπαγάνδας!

** Γι αυτούς τους λόγους εμείς έχουμε κατα επανάληψη τονίσει ότι ενώ είμαστε υπέρ της ΕΕ, και υπέρ της συμμετοχής της Ελλάδας σε αυτήν, θεωρούμε ότι με δεδομένο τον πρακτικό χαρακτήρα της ηγεσίας σύσσωμου του ελληνικού πολιτικού καθεστώτος και τη βαθιά διάβρωση του κρατικού μηχανισμού από αυτό το καθεστώς, η παραμονή της χώρας μας στο Ευρώ σημαίνει διαρκή οικονομική και πολιτική κρίση και αποσύνθεση για την ΕΕ αλλά καταστροφή και για την ίδια την Ελλάδα. Κι αυτό το τελευταίο κυρίως γιατί με τη συμμετοχή της χώρας μας στο Ευρώ οι ρωσόδουλοι σαμποταριστές μπορούν και κρύβονται πίσω από την πολιτική των ευρωπαϊκών μονοπωλιστών της ΕΕ που παίρνουν εκείνοι την πολιτική ευθύνη για τα μέτρα πείνας και της φορολογικής αφάμαξης την ώρα που ο βαθύς υπαίτιος και της πείνας και των μέτρων είναι το δικό τους παραγωγικό σαμποτάζ, που γίνεται για να αγοράσουν τα ρωσοκινέζικα αφεντικά τζάμπα την Ελλάδα. Γι αυτό έχουμε υποστηρίξει τη θέση ότι η Ελλάδα των σαμποταριστών πρέπει να διωχτεί από το Ευρώ -αν και όχι σε πρώτη φάση από την Ευρωπαϊκή Ένωση- και ότι πρέπει να της δοθεί από την Ευρωζώνη μια ισχυρή οικονομική βοήθεια, αλλά η τελευταία, εφάπαξ και χωρίς όρους και χωρίς μνημόνια- ώστε αν θελήσει να την χρησιμοποιήσει να βγει από την κρίση και αν δεν θελήσει να οδηγηθεί σε καταστροφή αλλά με το λαό να ξέρει αυτή τη φορά ποιος μέσα και έξω από τη χώρα είναι ο πραγματικός θύτης.

Έρχεται ο ΣΥΡΙΖΑ - Μια απ' τα ίδια ή "νέο" σοσιαλφασιστικό κράτος;

Πολλοί άνθρωποι με πατριωτικά και δημοκρατικά αισθήματα και διαθέσεις, συνήθως καταβασανισμένοι από τη χρεοκοπία και την καταστροφή, εναποθέτουν ελπίδες για μια μερική καλύτερευση της ζωής τους σε μια κυβέρνηση με επικεφαλής τον ΣΥΡΙΖΑ.

Αυτό δε το κάνουν γενικά γιατί εκτιμάνε τα στελέχη ή την πολιτική φερεγγυότητα του, αλλά επειδή βλέπουνε το μαρσάκι, την πείνα και τη μαυρίλα που έχει σκεπάσει τη χώρα κύρια ως ευθύνη των πράγματι άθλιων απέναντι στο λαό, αλλά κάπως στοιχειώδη αστοδημοκρατικών κομμάτων της ΝΔ και του ΠΑΣΟΚ (τα οποία, το πρώτο από το 1997 και το δεύτερο από την ίδρυσή του, είχαν βέβαια ρωσόδουλους κρυφοφασίστες ηγέτες).

Αυτή τη θεωρία την έχουν ενισχύσει και τα δύο αυτά κόμματα και η μάζα των στελεχών τους, που απόφευγαν επί δεκαετίες να χτυπήσουν τη βάση των θεωριών με τις οποίες τάζε τις μάζες η ψευτοαριστερά, με πυρήνα το ψευτοΚΚΕ, καθώς και τις παραφυάδες - διασπάσεις του τελευταίου, μία από τις οποίες είναι και ο κυβερνητικός πλέον ΣΥΡΙΖΑ. Αυτές οι θεωρίες έγιναν εθνική "αλήθεια" και οδήγησαν σε ιδεολογική ηγεμονία φασιστών και σοσιαλφασιστών σε ό,τι αφορά τα αίτια της κρίσης και της χρεοκοπίας.

Πολλοί λοιπόν από αυτούς τους ανθρώπους θεωρούν ότι, στο βαθμό που ο ΣΥΡΙΖΑ θα αποδειχθεί ανακόλουθος με τις υποσχέσεις του ή μια άθλια συνέχεια των μέχρι σήμερα κυβερνητικών κομμάτων, θα αποχωρήσει ήσυχα ήσυχα κάτω από τη λαϊκή κατακραυγή, όπως αυτή θα εκφραστεί με την ψήφο στις επόμενες - από την άνοδό του στην κυβέρνηση - εκλογές.

Οι σοσιαλφασίστες δεν έρχονται για να φύγουν

"Κούνια που σας κούναγε", λέει ο λαός και στη συγκεκριμένη περίπτωση η φράση ταιριάζει γάντι. Κι αυτό γιατί ο ΣΥΡΙΖΑ δεν είναι κόμμα της αστικής δημοκρατίας, όπως αυτή γεννήθηκε στην Ελλάδα μέσα από τους αντιμοναρχοφασιστικούς και αντιχουντικούς αγώνες, με κορυφαία εκδήλωση τους, λίγο πριν τη μεταπολίτευση, το Πολυτεχνείο του '73.

Ο ΣΥΡΙΖΑ είναι παιδί των χειρότερων, πιο αρριβιστικών και πιο αστικά φιλόδοξων στελεχών του ψευτοΚΚΕ, της περιόδου 1956-1991. Είναι δηλαδή παιδί αυτών που διάλυσαν το πραγματικό ΚΚΕ και υπονόμισαν τόσο τους αντιμοναρχοφασιστικούς αγώνες του 1956-1967, παραδίνοντας το λαό πολιτικά άοπλο στη μανία του αντικομμουνιστικού φασισμού των χουντικών, ενώ υπονόμισαν και την ίδια την αντιχουντική πάλη, με τη γραμμή τους για "οικουμενική κυβέρνηση" χωρίς πτώση της χούντας και την προσπάθειά τους να σπάσουν και να ποδηγετήσουν - στη συνέχεια - την κατάληψη του Πολυτεχνείου.

Είναι τα στελέχη εκείνα του

ψευτοΚΚΕ (και τα χειρότερα πολιτικά παιδιά τους) που δεν άφησαν φιλορώσικη διχτατορία σε Ευρώπη, Ασία, Αφρική και Αμερική που να μη τη λιβανίσουν, "σοβιετό"-φιλοβασανιστή, χαφιέ και δολοφόνο που να μην τον αθώωσουν, ρώσικη κατοχή που να μη τη δικαιολογήσουν (βλ. Τσεχοσλοβακία, Αφγανιστάν).

Οι άνθρωποι αυτοί, ανερχόμενοι στην εξουσία, με μόνο πολιτικό κεφάλαιο την εύνοια των παλιών και "αιώνιων" αφεντικών τους, των Ρώσων σοσιαλμπεριαλιστών, δεν έρχονται για να κάνουν μια απλή "αλλαγή φρουράς" με τους γενικούς γραμματείς τους στα υπουργεία και τους διοικητές τους σε δημόσιους οργανισμούς, όπως έκαναν πάντα, ακόμη και σε εποχές μεγάλης όξυνσης ανάμεσά τους, η ΝΔ και το ΠΑΣΟΚ, όταν εναλλάσσονταν στην κυβέρνηση.

Το "νέο" ρώσικο κράτος

Ο ΣΥΡΙΖΑ έρχεται να δυναμώσει στρατηγικά ένα πράγματι σάπιο και ξενόδοξο από γεννησιμιού του ελληνικό αστικό κράτος ΑΠΟ ΤΑ ΔΕΞΙΑ, για έναν απλό λόγο: γιατί η σημερινή στελέχωση αυτού του κράτους είναι στην κύρια πλευρά της σε κάποιο βαθμό "εθνική", εννοώντας το "εθνική" μέσα πάντα στα πλαίσια της γενικά ξενόδοξης ελληνικής αστικής τάξης, δηλαδή στον κύριο όγκο της αποτελείται από γενικά όχι μαχητικούς εχθρούς της οικονομικής ανάπτυξης, της Ευρώπης και της αστικής μισοδημοκρατίας, οι οποίοι προέρχονται κυρίως από τους χώρους των πάλαι ποτέ κυρίαρχων ΠΑΣΟΚ και ΝΔ. Πολλοί από αυτούς όχι μόνο δεν είναι καθόλου καθαροί και άσπιλοι, αλλά έχουν λειτουργήσει σαν παράσιτα πάνω στο σώμα της κοινωνίας, έχουν σταθεί με περιφρόνηση και υπεροψία απέναντι στο λαό και τον έχουν βασανίσει. Σε ένα μετρίως αστο-δημοκρατικό κράτος ενάντια σε πολλούς από αυτούς θα είχαν παρθεί διοικητικά μέτρα και ξήλωμα.

Αντίθετα, η απόλυτη παράδοση της χώρας στο ρωσοκινέζικο άξονα και η πλήρης αποσάθρωση της παραγωγής της, η οποία είναι προϋπόθεση γι' αυτή την παράδοση, χρειάζεται διχτατορία και εκβιασμό, ύποπτα κνίτικα πραξικοπήματα από τα πάνω, αν όχι ανοιχτά, τουλάχιστον υπόκωφα αλλά εμφανικά, ώστε και η μισοδημοκρατική Ε.Ε. να καθυστεράζεται και η "δουλειά" να γίνεται.

Οι μέρες που ο λαός θ' αρχίσει να ψυχανεμίζεται ότι στο σβέρκο κάθισαν τύποι απείρως χειρότεροι από κείνους που - σε μεγάλο βαθμό δίκαια - μίσησε δεν είναι μακριά, μιας και οι κνίτες του ΣΥΡΙΖΑ μόνο πείνα, γλοιώδη υποτέλεια και πούλημα της χώρας και του λαού

στο χειρότερο ιμπεριαλισμό (εκείνο των Ρώσων, αλλά και των Κινέζων συμμάχων τους) θέλουν και μπορούν να εφαρμόσουν.

Όμως τότε και η πραγματική Αριστερά, αυθόρμητη στη βάση και συνειδητή (η τελευταία με καθοδηγητικό πυρήνα της την ΟΑΚΚΕ) θα έχει δυναμώσει και θα φωνάζει την αλήθεια, αλλά και οι πλατείς πατριώτες και δημοκράτες θα θέλουνε να κουτρουβαλήσουνε τα παιδιά του Φλωράκη που ντυθήκανε "κυβερνητική Αριστερά" από την εξουσία.

Τότε όμως οι ΣΔΟΕ, οι αστυνομίες, τα δικαστήρια, σε ένα βαθμό ο στρατός, γενικά τα νευρικά γάγγλια του κράτους θα έχουν καταληφθεί από μια ετερόκλητη στη μορφή, αλλά εύκολα εξηγήσιμη στην ουσία βρώμικη συμμαχία: οι χειρότεροι απόγονοι των ταγματαλητών και των χιτών, οι χουντικοί και οι φασίστες μέσα από τον "παλιό" κρατικό μηχανισμό θα 'χουνε γεμίσει μαζί με τους κνίτες του ΣΥΡΙΖΑ (και μάλιστα υπό την ηγεσία των δεύτερων) όλες τις νευραλγικές θέσεις και θά 'χουνε φτιάξει το εκτρωματικό μέτωπο της ρουφιανιάς, της απάτης, του φόβου και του εκβιασμού απέναντι σε κάθε τίμιο λαϊκό άνθρωπο ή και αστό, ο οποίος δε θα τους κάνει τα χατήρια και δε θα σκύβει μπροστά σ' αυτούς και στα αφεντικά τους.

Οι συριζαίοι, δηλαδή οι κυβερνητικοί κνίτες, παρέα με τα σταυραδέφια τους του ψευτοΚΚΕ, θα έχουν πια ελέγξει για τα καλά, μέσω της κρατικής επικυριαρχίας πάνω στις τράπεζες, τη ροή των δανείων σε επιχειρήσεις και θα την ανοίγουν κατά το δοκούν, ανάλογα με το ποιον μικρό, μεσαίο ή και μεγάλο αστό θέλουν να προσεταιριστούν ή να εξοντώσουν.

Θα κάνουν το δίχως άλλο τα σκάνδαλα απολύτως κυρίαρχα στην πολιτική ζωή του τόπου. Και δε μιλάμε φυσικά για τα πραγματικά μεγαλύτερα σκάνδαλα, αυτά των ολιγαρχών που έχει φτιάξει στη χώρα μας η Ρωσία, τύπου Κόκκαλη, Μπόμπολα, Γερμανού, Βγενόπουλου, Μυτιληναίου, Κοπελούζου κλπ. Αυτοί είναι φίλοι του ΣΥΡΙΖΑ και αυτούς δεν πρόκειται να τους αγγίξει κανείς, όπως δε τους άγγιξε κανείς υπό τις ρωσόδουλες κυβερνητικές ηγεσίες Α. Παπανδρέου, Σημίτη, Κ. Καραμανλή του ανιψιού, Γ. Παπανδρέου και Σαμαρά.

Στα υπαρκτά ή και ανύπαρκτα σκάνδαλα με τα οποία ο ΣΥΡΙΖΑ θα "ταράξει στη νομιμότητα" (εννοεί τη σοσιαλφασιστική "νομιμότητα") τους παλιούς, ευρωπαϊόφιλους ή εθνικιστές αστούς, θα εξοντώνονται όσοι άμεσα ή έμμεσα θα στέκονται αντίπαλοι στην αποικιακή καταστροφή - βομβαρδισμό της παραγωγικής βάσης της χώρας και στην πλήρη υποταγή στη νεοτσαρική - νεοχιτλερική Ρωσία και στους φίλους της.

Ο δε απλός λαός θα μαρτυρήσει, καθώς οι χειρότεροι μικροαστοί και οι πιο διεφθαρμένοι, οι πιο τραμπούκοι παλιοί

κνίτες ενωμένοι με το χειρότερο και πιο διεφθαρμένο συνδικαλιστικό ΠΑΣΟΚ που σήμερα έχει γίνει ΣΥΡΙΖΑ, αλλά και τους κνίτικα "ριζοσπαστικοποιημένους" εθνικο-φασίστες τύπου Καμμένου - ΑΝΕΛ ή όπως αλλιώς θα λέγονται, θα γίνουν "τα αυτιά και τα μάτια" του σοσιαλφασισμού στη γειτονιά, στο γραφείο, στο σχολείο, σε κάθε κοινωνική δραστηριότητα.

Κράτος του φιλοναζισμού και του εκβιασμού του λαού

Χώρια οι χρυσαυγίτες, που σήμερα έχουνε για βασικό πολιτικό "δικηγόρο" τους το μέλος της Κ.Ε. του ΣΥΡΙΖΑ Μπελαντή, ο οποίος με απανωτά άρθρα τονίζει πόσο ζήτημα αρχής είναι να παραμείνουν νόμιμοι οι ναζί ως οργάνωση και να δικαστούν μόνο μεμονωμένα και κατά μόνες για ποινικά αδικήματα τα μέλη της συμμορίας, χωρίς καμία αναγνώριση συλλογικής ευθύνης στην ηγεσία της για τη ρατσιστική βία.

Μπορεί κανείς να φανταστεί πόση ελευθερία κινήσεων θα έχουν οι χιτλερικοί μέσα στο "νέο" συριζαϊκό κράτος και πόσης ασυλίας θα απολαμβάνουν, όταν θα ταυτίζονται με τους κυβερνητικούς σοσιαλφασίστες στο γεωπολιτικό προσανατολισμό προς ανατολές και στο ξεπούλημα της χώρας, κομμάτι - κομμάτι, στο ρώσικο κρατικομονοπωλιακό κεφάλαιο.

Ήδη τα τρένα και το λιμάνι της Θεσσαλονίκης φαίνεται να καταλήγουν σε ρώσικα κρατικά χέρια, όπως το λιμάνι του Πειραιά κατέληξε σε κρατικά κινέζικά. Ο "συνδικαλισμός" μέσα στην ΚΟΣΚΟ, όπου οι ναζί είναι αρχηγοί (δηλαδή αρχιρουφιάνοι της εργοδοσίας), μαζί με τους κνιτοσυριζαίους που τους κάνουν πλάτες, είναι ένα ενδεικτικό προμήνυμα για το πόσο ανοιχτές φαιο-κόκκινες" ενότητες πρέπει να αναμένουμε με την ανάληψη της κυβερνητικής εξουσίας από τον ΣΥΡΙΖΑ.

Αλίμονο σε όποιον δεν θα είναι "δικός τους", δηλαδή χαφιές ή έστω υποταχτικός τους. Οι κνιτοσυριζαίοι δε θα μπορούν βέβαια να του κάνουν σε απόλυτο βαθμό ό,τι έκαναν οι σύντροφοί τους στην Ανατολική Γερμανία, μετά το 1960, οδηγώντας πολλούς αντιπάλους του σοσιαλφασιστικού καθεστώτος στην κοινωνική απομόνωση, στην περιθωριοποίηση, στα κρατητήρια της Στάζι και πολλούς στην αυτοχτονία. Και τούτο γιατί η Ελλάδα θα είναι υποχρεωμένη για τις ανάγκες του ρώσικου εισοδησμού να είναι μέσα στην ΕΕ.

Ειδικά όμως σε μια χώρα ρημαγμένη από την κρίση - που οι ίδιοι οι κνιτοσυριζαίοι κι οι φίλοι τους στις κυβερνήσεις προκάλεσαν και όξυναν, το ποιος κρατάει τα κλειδιά του κράτους στο ασφαλιστικό ταμείο, στον ΟΑΕΔ, στην εφορία, στην μισοκρατικοποιημένη τράπεζα, στο νοσοκομείο, στην εκπαίδευση, στους

Το σχόλιο στο “Βαθύ Κόκκινο” ή όποιος έχει τη μύγα μυγιάζεται

συνέχεια από τη σελ. 5

ιδεολογικός τάφος του ελληνικού σοσιαλφασισμού. Λέμε του “ελληνικού” γιατί στην υπόλοιπη Ευρώπη δεν παρατηρήθηκαν ακόμα οποιοδήποτε αυτοαποκαλούμενοι αριστεροί που, όπως οι έλληνες, να πήγαν μαζί με τους ευρωπαίους φασίστες για να παρατηρήσουν τις “ελεύθερες εκλογές” στις φαρσοκωμικές “λαϊκές δημοκρατίες” του Ντονέτσκ και του Λουχάνσκ.

Παραθέτουμε εδώ το σχόλιο της ιστοσελίδας “Βαθύ Κόκκινο” (http://vathikokkino.gr/archives/89331_09/11/2014):

«**Η ΟΑΚΚΕ, το “φαιο-κόκκινο μέτωπο” και η Ουκρανία**

Αφορμή για το σχόλιο αυτό αποτέλεσε ανακοίνωση της ΟΑΚΚΕ για τον εμπρη-

σμό των γραφείων της άθλιας μνημονιακής “Athens Voice”. Ανεξαρτήτως της θέσης που έχει κάθε αριστερός και αριστερή απέναντι σε τέτοιες ενέργειες, που κατά τη γνώμη μας δεν εξυπηρετούν παρά μόνο τη θυματοποίηση των θυτών, προπαγανδιστών της κυρίαρχης πολιτικής και πολιτισμικής σαπίλας, η ανακοίνωση προκαλεί εύθυμη διάθεση, καθώς καλεί σε δημοκρατικό μέτωπο για να αποτραπεί η δικτατορία της Αριστεράς. Του “φαιο-κόκκινου μετώπου”, όπως τη χαρακτηρίζει, που θα ρίξει την Ελλάδα στις αγκάλες της Ρωσίας! Θυμηδία προκαλούν όλα αυτά. Παραδόξως και σε αριστερούς που χρησιμοποιούν τα ίδια ή παρπλήσια επιχειρήματα για να αιτιολογήσουν τη στάση ίσων αποστάσεων που κρατούν μεταξύ των νεοφασιστών του Κιέβου και του αντιφασιστικού κινήματος του λαού του Ντονμπάτς».

Έρχεται ο ΣΥΡΙΖΑ - Μια απ’ τα ίδια ή “νέο” σοσιαλφασιστικό κράτος;

συνέχεια από δίπλα

μηχανισμούς καταστολής είναι πολλές φορές μεταφορικά ή και κυριολεκτικά ζήτημα ζωής ή θανάτου. Και οι σοσιαλφασίστες έχουν δείξει πόσο σκληροί μπορούν να γίνουν με όποιον αμφισβητεί ή ακόμα χειρότερα αποκαλύπτει την ποιότητα του ψευτοσοσιαλισμού τους, που είναι παρασιτικός, αποικιακός και καπιταλισμός του αισχίστου είδους.

Αριστεροί, επαναστάτες, δημοκράτες εργάτες, προοδευτικοί αντιφασίστες και αντιιμπεριαλιστές φοιτητές, λαϊκοί άνθρωποι έχουν γευτεί τον κνίτικο ανοιχτό τραμπουκισμό από το ’74 κι εδώ, αλλά και την ύπουλη, συνασπισμαίικη σαπίλα σε δήμους, σχολεία, γειτονιές και συνδικάτα, όπου ο πρώην ΣΥΝ και νυν ΣΥΡΙΖΑ είχε εξουσία, παρέα με το ΠΑΣΟΚ ή μοναχός του, εδώ και 25 χρόνια (από το 1989 που τον έφτιαξε ο Φλωράκης - Κύρκος για να τον κάνει κυβερνητικό κόμμα στη θέση του ΠΑΣΟΚ).

Μια εξουσία του ΣΥΡΙΖΑ θα ανοίξει βέβαια τα μάτια σε πολλούς δημοκρατικούς ανθρώπους στην Ευρώπη, που θα δουν, πέρα από τα φαινόμενα που περιγράψαμε παραπάνω, τι θα πει μια ανοιχτή εξουσία των ξεσκολισμένων φίλων των Ρώσων διαμελιστών της Ουκρανίας και των ισλαμοναζιστών της Χαμάς σε μια ευρωπαϊκή χώρα.

Η αστική τάξη δε μπορεί να ηγηθεί της αντίστασης

Οι ΝΔ και τα ΠΑΣΟΚ - Δημοκρατικές Παρατάξεις, αλλά και τα “Ποτάμια” της απάτης και του κρυφοσυριζαϊσμού, δηλαδή της ύπουλης λογικής “ρώσικη γραμμή με ευρωπαϊκή φασάδα” που διαπνέει τις ηγεσίες τους δεν μπορούν

να αποτελέσουν ανάχωμα στην πλημμυρίδα του σοσιαλφασισμού, που προελαύνει προς την εξουσία, τάχα σα “λαός κατά της νεοφιλελεύθερης πείνας”. Από την άλλη αυτοί έχουν το κακό ότι μπορούν πιο εύκολα από όσο ο ΣΥΡΙΖΑ να εξαπατούν την ΕΕ ότι η Ελλάδα σαν πολιτικό σύστημα είναι μια ευρωπαϊκή χώρα και όχι μια Κριμαία μέσα στην καρδιά της ΕΕ.

Το ίδιο δεν αποτελούν λύση οι μειοψηφικοί και ασθενικοί φιλελεύθεροι (όσοι δεν έχουν υποταχθεί στον καθεστωτικό φιλορώσο Σταύρο Θεοδωράκη και στο Ποτάμι του), στην πλειοψηφία τους μεταπράτες και αποξενωμένοι τόσο από την πραγματική παραγωγή όσο και από τους πόθους του λαού για λευτεριά και προκοπή, μερικοί εκ των οποίων φτάνουν να γλυκοκοιτάν τη Χρυσή Αυγή σαν απάντηση στους σοσιαλφασίστες (ενώ οι ναζί είναι σύμμαχοι της ψευτοαριστεράς σε όλη την εσωτερική και διεθνή γραμμή, κανίβαλοι και δολοφόνοι), δε θέλουν και δε μπορούν από την ταξική και πολιτική τους φύση να αποτελέσουν πυρήνα της αντίστασης στο σοσιαλφασισμό.

Μόνη λύση αποτελεί η ενδυνάμωση της ΟΑΚΚΕ και η συστράτευση μαζί της, ώστε η τελευταία να ηγηθεί ενός πλατιού, πατριωτικού και δημοκρατικού μετώπου ενάντια στην πλήρη υποταγή της χώρας μας στο ρωσοκινεζικό άξονα και στα παραπαίδια του στην Ελλάδα, με κύριους - σήμερα - εκφραστές τους χιτλερικούς φονιάδες της Χρυσής Αυγής και την ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ και παραπίσω, σαν ιστορικό ταμπούρι και πολιτική μήτρα την καθοδήγηση του ψευτοΚΚΕ, δηλαδή αυτού που δολοφόνησαν πισώπλατα τον πυρήνα της προόδου σε αυτή τη χώρα, το παλιό, μεγάλο ΚΚΕ.

ΠΑΡΑΓΩΓΙΚΟ ΣΑΜΠΟΤΑΖ

ΣΤΗ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ

Η Ιρλανδία βγήκε από το μνημόνιο εδώ και πάνω από ένα χρόνο. Ο λόγος που το κατάφερε ήταν ότι, όπως έκανε και πριν την χρεοκοπία της, πρόσεξε τη βιομηχανία της και ιδιαίτερα την εξαγωγική. Ένα από τα μέτρα που πήρε ήταν η χαμηλή φορολόγηση της. Αμέσως μετά τα μνημόνια και τους όρους των δανειστών η Ιρλανδία μείωσε τη φορολογία της βιομηχανίας της στο 10%. Μάλιστα αυτή η μείωση προκάλεσε την αντίδραση της Μέρκελ σαν πολύ χαμηλή. Η Ιρλανδία παρόλα αυτά δεν άλλαξε την πολιτική της με αποτέλεσμα την αύξηση των εξαγωγών της, τη μείωση του δανεισμού της και την έξοδο της από τα μνημόνια και τις δεσμεύσεις τους. Ακριβώς αντίθετα, στην Ελλάδα των

ρωσόδουλων σαμποταριστών, η κυβέρνηση φροντίζει να αυξάνει τους φόρους με κάθε τρόπο έτσι ώστε να κλείσουν και όσες βιομηχανίες εξακολουθούν ακόμη να υπάρχουν. Πιο συγκεκριμένα σύμφωνα με διάταξη του νέου φορολογικού νόμου Ν.4172/2013 και Ν.4174/2013 υποχρεώνει τις εταιρίες που διατηρούν ειδικούς λογαριασμούς με αφορολόγητα αποθεματικά τα οποία είναι τα κεφάλαια που χρησιμοποιούν για επενδύσεις, να φορολογηθούν το 2013 ή το αργότερο το 2014. Ένα τέτοιο θύμα είναι η αλευροβιομηχανία Μύλοι Λούλη, που είναι η μεγαλύτερη του κλάδου και με αυτό τον τρόπο χάνει 5,2 εκατ. ευρώ που θα χρησιμοποιούσε για νέες επενδύσεις.

ΣΤΟΝ ΤΟΥΡΙΣΜΟ

Το ΣΤΕ ακύρωσε επένδυση 80 εκατ ευρώ στη νησίδα Αλατάς του Παγασητικού κόλπου. Συγκεκριμένα “το Ε΄ Τμήμα του Συμβουλίου της Επικρατείας γνωμοδότησε υπέρ της προσφυγής που είχαν υποβάλει κάτοικοι και περιβαλλοντικό σωματείο της ευρύτερης περιοχής, που εναντιώνονταν στην προωθούμενη τουριστική επένδυση της εταιρείας United Five Development Hellas” (<http://www.kathimerini.gr/759342/article/oikonomia/real-estate/akyrwsh-ependyshs-ston-alata-aro-to-ste>). Το ΣΤΕ ακύρωσε την έγκριση των περιβαλλοντικών όρων για την κατασκευή τουριστικού συγκροτήματος, με το επιχείρημα ότι δεν είναι επιτρεπτή η ανάπτυξη ακινήτων σε περιοχές όπου δεν έχει γίνει χωροταξικός σχεδιασμός, δηλαδή δεν έχουν καθοριστεί χρήσεις γης. Δηλαδή το ΣΤΕ δεν λέει καν ότι αυτή η συγκεκριμένη χρήση γης δεν είναι

κατάλληλη, αλλά ότι αφού δεν υπάρχει ευρύτερο σχέδιο για την περιοχή, τότε η χρήση είναι οπωσδήποτε ακατάλληλη. Είναι σαν να λέμε ότι ένας άνθρωπος δεν είναι υγιής γιατί δεν έχει κάνει εξετάσεις που να το αποδεικνύουν. Τέτοιες βρωμίες σε μια χώρα με την ανεργία των νέων πάνω από 50%. Κάποτε οι εγκληματίες του ΣΤΕ θα λογοδοτήσουν στον ελληνικό λαό και κυρίως θα λογοδοτήσουν οι πολιτικοί σαμποταριστές.

Γιατί η τακτική με την οποία έγινε και αυτό του σαμποτάζ είναι συνηθισμένη. Μια επιτροπή κατοίκων, που είναι συνήθως μέλη του ΣΥΡΙΖΑ ή του ψευτοΚΚΕ, κάνει προσφυγή στο ΣΤΕ και αυτό την κάνει δεκτή. Αυτή η τακτική έχει εφαρμοστεί στα μεταλλεία της Χαλκιδικής παλιότερα, στον εκσυγχρονισμό της Πετρόλα, στον Βοτανικό με το εμπορικό κέντρο της Βωβός κλπ. Κλπ.

Η ΑΠΕΡΑΝΤΗ ΓΡΑΦΕΙΟΚΡΑΤΙΑ ΕΙΝΑΙ ΜΕΘΟΔΟΣ ΣΑΜΠΟΤΑΖ

Σύμφωνα με την έκθεση που εκπόνησε το Παρατηρητήριο Επιχειρηματικού Περιβάλλοντος του ΣΕΒ από το 1975 μέχρι το 2005 “παρήχθησαν 3.450 νόμοι, 20.580 προεδρικά διατάγματα, 114.905 υπουργικές αποφάσεις, 24.010 αποφάσεις Περιφερειών και 8.575 αποφάσεις διοικητικών αρχών” (<http://www.kathimerini.gr/755502/article/oikonomia/epixeirhseis>). Το υπέρογκο ρυθμιστικό βάρος για τις ελληνικές επιχειρήσεις και το οποίο είναι ιδιαίτερα

υψηλό για τις μικρομεσαίες, κατατάσσει την Ελλάδα στη χειρότερη θέση μεταξύ των 17 χωρών της Ευρωζώνης, με το κόστος να ανέρχεται στο 4,4% του ΑΕΠ ή στα 7,8 δισ. ευρώ. Η κυβέρνηση των σαμποταριστών απλουστεύοντας τις νομικές διαδικασίες και φτιάχνοντας ένα σταθερό οικονομικό και φορολογικό περιβάλλον, θα μπορούσε να εξασφαλίσει άμεσες επενδύσεις και να προσελκύσει και νέες.

ΑΚΥΡΩΣΑΝ ΤΗΝ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ ΓΙΑ ΜΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ SILICON VALLEY!

Ακούγεται απίστευτο, αλλά είναι δυστυχώς αληθινό! Το 1999 όλες σχεδόν οι ελληνικές εταιρείες πληροφορικής αποφάσισαν τη δημιουργία ενός τεχνολογικού πάρκου. Πρόκειται για μια επένδυση 12 εκατ ευρώ. Έτσι ίδρυσαν τη συλλογική πολυμετοχική εταιρεία “Τεχνόπολη-Ακρόπολις” στην οποία μετείχαν 130 όμιλοι πληροφορικής και τηλεπικοινωνιών. Αγόρασαν ένα ανενεργό ορυχείο αργίλου στο 26ο χιλ. της εθνικής οδού Αθηνών-Λαμίας. Παρά τις υπουργικές αποφάσεις και τα προεδρικά διατάγματα, τις διάφορες εφορίες αρχαιοτήτων κλπ που ενέκριναν την επένδυση, οι σαμποταριστές στο ΣΤΕ το 2006 γνωμοδότησαν ότι “μη νομίμως

η περιοχή της Τεχνόπολης εξαιρέθηκε από τις ζώνες προστασίας του ορεινού όγκου της Πάρνηθας, όπως αυτές είχαν προσδιοριστεί σε σχετικό προεδρικό διάταγμα”. Ωστόσο το 2008 το ΣΤΕ έκρινε ότι το έργο μπορεί να προχωρήσει. Με βάση αυτή τη γνωμοδότηση εκδόθηκε Προεδρικό Διάταγμα βάσει του οποίου η έκταση αποκτά τους υφιστάμενους όρους δόμησης στις ζώνες προστασίας της Πάρνηθας. Ωστόσο, το 2012 το 5ο τμήμα του ΣΤΕ, το πιο ειδικευμένο στο σαμποτάζ, ακύρωσε το συγκεκριμένο π.δ. με αποτέλεσμα το έργο-τουλάχιστον όπως αρχικά είχε σχεδιαστεί- να μην μπορεί να προχωρήσει.

ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΚΑΙ ΑΝΤΙΠΟΛΙΤΕΥΣΗ ΕΤΟΙΜΑΖΟΥΝ ΤΗΝ ΠΑΡΑΔΟΣΗ ΤΗΣ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑΣ ΣΤΟ ΦΑΣΙΣΤΙΚΟ-ΑΠΟΙΚΙΑΚΟ ΡΩΣΙΚΟ ΜΟΝΟΠΩΛΙΟ

συνέχεια από τη σελ. 1

της Αγροτικής και έχει εξελιχθεί στο μεγαλύτερο τραπεζικό όμιλο της χώρας.

Στην Άλφα στρατηγικός μέτοχος είναι το συμμαχικό στη Ρωσία κράτος του Κατάρ με ποσοστό 9% μετά τις τελευταίες ανακεφαλαιοποιήσεις.

Παρά αυτά τα σχετικά μικρά ποσοστά Ρωσία και Κατάρ ελέγχουν τις δύο μεγαλύτερες τράπεζες στην Ελλάδα και έχουν ανθρώπους τους στα διοικητικά συμβούλια, με μία εξουσία εκχωρημένη από το ελληνικό κράτος. Αυτή η εξουσία εκχωρήθηκε αφού το κράτος δαλείστηκε περίπου 50 δις κυρίως από την ΕΕ για να στηρίξει τις τράπεζες που κατέρρεαν. Το ποσό αυτό διοχετεύτηκε σε ένα κρατικό φορέα το Ταμείο Χρηματοπιστωτικής Σταθερότητας (ΤΧΣ) που ανέλαβε τη διαχείρισή τους. Το ΤΧΣ διέθεσε το μεγαλύτερο τμήμα των 50 δις στις τέσσερις μεγάλες ελληνικές τράπεζες και απόκτησε το πλειοψηφικό πακέτο των μετοχών τους **χωρίς όμως να αναλάβει και τη διοίκηση τους (!)** μέσω ενός ειδικού νόμου για την ανακεφαλαιοποίηση. Σήμερα, έρχεται με ένα δεύτερο νόμο να δώσει τη δυνατότητα στις τράπεζες να αποκτήσουν έλεγχο και δικαιώματα διοίκησης στις βιομηχανίες και στις επιχειρήσεις που δεν μπορούν να πληρώσουν τα δάνεια τους (τα λεγόμενα “κόκκινα” δάνεια) και τελικά να τις ξεπουλήσουν σε αγοραστή της αρεσκείας τους. Τη μερίδα του λέοντος σε αυτά τα δάνεια την έχει η Πειραιώς και ακολουθεί η Άλφα. Αυτό το σχέδιο οι ηγεσίες κυβέρνησης και αντιπολίτευσης το ονομάζουν “εξυγίανση”, και “ενίσχυση της ρευστότητας” στην αγορά. Όταν ψηφιστεί αυτός ο νόμος θα προκαλέσει μία αλματώδη επέλαση των ρωσοκινέζικων κεφαλαίων και των προστατευόμενων τους ντόπιων ολιγαρχών στην οικονομία της χώρας.

Πως το κράτος εκχώρησε τον έλεγχο και τη διοίκηση των τραπεζών στο ρωσικό μονοπώλιο μέσα από την ανακεφαλαιοποίηση.

Το ζήτημα της ανάγκης στήριξης των ελληνικών τραπεζών πρόκυψε μετά το κούρεμα του ελληνικού χρέους προς τους ιδιώτες κατόχους ομολόγων (PSI), από το οποίο οι τράπεζες είχαν μεγάλες απώλειες επειδή είχαν πολλά ομόλογα του ελληνικού δημοσίου. Η στήριξη αυτή θα δινόταν από το ποσό των 50 δις που θα χρησιμοποιούσαν οι τράπεζες σε αντίστοιχες αυξήσεις κεφαλαίου για να έχει η τράπεζα κεφαλαιακή επάρκεια, δηλ διαθέσιμα κεφάλαια για να αντιμετωπίσει τις ζημιές κυρίως από τα ομόλογα και τα μη εξυπηρετούμενα δάνεια. Σε αντάλλαγμα αυτών των κεφαλαίων που θα δίνονταν στις τράπεζες, το ΤΧΣ θα αποκτούσε αντίστοιχο αριθμό μετοχών.

Για να γίνει η ανακεφαλαιοποίηση χρειαζόταν να αποφασιστεί ένα νομοθετικό πλαίσιο για τη χρηματοδότηση από το κράτος και τις εναλλακτικές λύσεις που θα μπορούσαν να ακολουθήσουν οι τράπεζες για να βρουν ένα τμήμα των κεφαλαίων που τους χρειαζόνταν από ιδιώτες και να αποφύγουν τον πλήρη έλεγχο που φαινόταν τότε ότι θα αποκτούσε το κράτος. Το πλαίσιο αυτό σύρθηκε για μήνες και τελικά αποφασίστηκε ένα σύστημα που αποτελεί ελληνική ... πρωτοτυπία για τα δυτικά τραπεζικά δεδομένα. Σύμφωνα με το σύστημα αυτό, οι ιδιώτες μέτοχοι είχαν το δικαίωμα να κρατήσουν τη διοίκηση της τράπεζας αν κάλυπταν το ελάχιστο ποσοστό του 10% της συμμετοχής στην αύξηση του κεφαλαίου. Μάλιστα, αυτή η δυνατότητα δόθηκε μόνο στους παλιούς μετόχους. Αυτή η ρύθμιση είχε κρίσιμη σημασία κυρίως για τις δύο μεγαλύτερες ιδιωτικές τράπεζες, την Πειραιώς και την Άλ-

φα. Η Εθνική είναι έτσι κι αλλιώς υπό κρατικό έλεγχο, ενώ για την Eurobank ήταν σχεδόν δεδομένο ότι δεν θα πετύχει το στόχο του 10%.

Ποιοι ιδιώτες μέτοχοι ήταν σε θέση να “σώσουν” τις τράπεζες τη δοσμένη στιγμή από τον κρατικό έλεγχο με κεφάλαια για να πετύχουν το στόχο του 10%; Οι Νέσις-Σμετς και το Κατάρ (που έτσι ανέβασε το ποσοστό του σε 9% από 4% πριν την ανακεφαλαιοποίηση). Αυτοί δηλαδή συμμετέχοντας με ένα ελάχιστο ποσοστό στην αύξηση διατήρησαν το χαρακτήρα του στρατηγικού μετόχου, ενίσχυσαν τη θέση τους, και διασφάλισαν από δύο θέσεις στο διοικητικό συμβούλιο της κάθε τράπεζας, τόσες δηλαδή όσες και το κράτος που με ποσοστό 80% (80,95% στην Πειραιώς και 81,71% στην Άλφα) όρισε μόνο δύο εκπροσώπους (ένα για λογαριασμό του ΤΧΣ, και ένα για λογαριασμό του δημοσίου)!!!

Μετά από μία νέα αύξηση κεφαλαίου που έγινε πριν λίγους μήνες με τη συμμετοχή ιδιωτών, η συμμετοχή του ΤΧΣ στην Πειραιώς περιορίστηκε στο 66,93%, και στην Άλφα στο 66,36%. Είναι φανερό ότι μέχρι σήμερα και οι δύο τράπεζες στηρίζονται σε κρατικά χρήματα, **αλλά τον έλεγχο συνεχίζουν να τον ασκούν οι “στρατηγικοί μέτοχοι” της Ρωσίας και του Κατάρ.**

Κι ενώ Πειραιώς και Άλφα απολαμβάνουν αυτή την σκανδαλώδη προνομιακή μεταχείριση και παίρνουν τη μερίδα του λέοντος στην αγορά, η Εθνική κάτω από κυβερνητική πίεση, πουλάει το 40% μίας κερδοφόρας επένδυσής της, της τουρκικής Finansbank για να αντλήσει τα κεφάλαια που της χρειάζονται.

Όταν η Εθνική αγόρασε την Finansbank αυτή ήταν μία επένδυση υψηλού ρίσκου, που την προώθησε το καθεστώς εδώ για να στηρίξει τότε τον Ερντογάν όταν αυτός έκανε την μεγάλη προσέγγιση του με τη Ρωσία. Η Finansbank αποδείχθηκε τελικά κερδοφόρα και μάλιστα μέσα στην κρίση έγινε ένας σημαντικός παράγοντας στήριξης της Εθνικής. Τώρα όμως που άλλαξε στρατηγική ο Ερντογάν και έχει συμμαχία με τους στρατηγούς, ενώ αποφάσισε να κρατήσει αποστάσεις στην εξωτερική του πολιτική από τα ρωσικά συμφέροντα, το ίδιο καθεστώς που είχε προωθήσει την εξαγορά της Finansbank από την Εθνική, τη σπρώχνει τώρα να την πουλήσει με αποτέλεσμα να διακινδυνεύει την κερδοφορία της, και να υπονομεύεται η θέση της σε σχέση με την Πειραιώς και την Άλφα.

Η Eurobank ιδιωτικοποιείται χέρι - χέρι με το Μυτιληναίο!

Η ρωσόδουλη κυβερνητική ηγεσία παραχώρησε τον έλεγχο των δύο μεγαλύτερων τραπεζών σε ρωσικά/ρωσόφιλα κεφάλαια με την κάλυψη της αντιπολίτευσης που ποτέ δεν έκανε ζήτημα την προνομιακή μεταχείριση των συγκεκριμένων κεφαλαίων. Ο ΣΥΡΙΖΑ έκανε όμως μεγάλο θόρυβο για μία αιφνιδιαστική εξέλιξη που σημειώθηκε πριν λίγους μήνες στην Eurobank. Δηλαδή, η μοναδική τράπεζα που δεν μπόρεσε να καλύψει το ελάχιστο ποσοστό του 10% με ιδιωτική συμμετοχή βρέθηκε ξαφνικά να είναι η μοναδική τράπεζα που κατάφερε να περάσει πλειοψηφικά σε χέρια ιδιωτών και συγκεκριμένα ενός ιδιωτικού καναδικού χρηματοπιστωτικού σχήματος (fund), της Fairfax. Στη μακροσκελή ανακοίνωσή του στην οποία κατάγγειλε πως το συγκεκριμένο fund με ζημία του ελληνικού δημοσίου πήρε τις μετοχές της Eurobank σε πιο χαμηλή τιμή από αυτή που της αγόρασε το ΤΧΣ, παράλειψε μία σημαντική παράμετρο. Ότι η Fairfax πήρε “διαβατήριο” από τον καθεστωτικό ολιγάρχη Μυτιληναίο! Η μεταβίβαση του πλειοψηφικού πακέτου της Eurobank στη Fairfax έγινε μόνο αφού αυτή έκανε συνέταιρο της το Μυτιλη-

ναίο, και δεσμεύτηκε για μελλοντικές κοινές επενδύσεις στην ενέργεια και στα ακίνητα. Το ιστορικό παρόμοιων συνεργασιών Siemens-Ιντρακόμ στις τηλεπικοινωνίες, Μπόμπολα-Eldorado Gold στα ορυχεία της Χαλκιδικής έχει αποδείξει ότι οι ντόπιοι ανατολικοί ολιγάρχες αναλαμβάνουν ρόλο ρυθμιστή της επένδυσης και καταλήγουν να παίρνουν τελικά τη μερίδα του λέοντος και οι δυτικοί να φεύγουν κυνηγημένοι και καταχρεωμένοι.

Η εκδούλευση του καθεστώτος στη Fairfax είχε σαν κύριο στόχο να χρυσώσει το χάπι στα δυτικά κεφάλαια που έχουν μείνει έξω από τις ελληνικές τράπεζες. Η μεγάλη διαφορά ανάμεσα στον έλεγχο που ασκεί η Ρωσία και το Κατάρ σε Πειραιώς και Άλφα, και στην εξαγορά των μετοχών της Eurobank από τη Fairfax είναι η εξέχουσα στην πρώτη περίπτωση δύο κρατικά κεφάλαια ελέγχουν τις τράπεζες δίνοντας ελάχιστα χρήματα και αποκομίζοντας πολλαπλάσια κέρδη και στρατηγικό έλεγχο στην οικονομία, ενώ στη δεύτερη περίπτωση ένα δυτικό κοινοπρακτικό σχήμα, που δεν έχει κρατική υποστήριξη και μπορεί να αλλάξει εύκολα χέρια, αγοράζει μερίδιο στην τράπεζα με το μικρότερο μέγεθος κουβαλώντας στις πλάτες του ένα ντόπιο ολιγάρχη. Σημειώνουμε ότι στις 31/3/2013 η Πειραιώς είχε 30% μερίδιο στην ελληνική αγορά, ίδια κεφάλαια 1,3 δις ευρώ, που διαμορφώθηκαν στα 9,7 δις μετά την πρώτη φάση της ανακεφαλαιοποίησης, ενώ η Eurobank μετά την πρώτη φάση της ανακεφαλαιοποίησης είχε ίδια κεφάλαια μόλις 4,5 δις.

Κυβέρνηση και αντιπολίτευση ενισχύουν τη θέση Ρωσίας και Κατάρ σε Πειραιώς και Άλφα και τους βοηθούν να αρπάξουν τον έλεγχο της οικονομίας της χώρας

Ακριβώς επειδή το υπάρχον καθεστώς ωφελεί ως “ιδιωτική συμμετοχή” τη Ρωσία και το Κατάρ, ο ΣΥΡΙΖΑ που ετοιμάζεται να αναλάβει τώρα την εξουσία άλλαξε εξίσου αιφνιδιαστικά την πάγια θέση του για κρατικοποίηση των τραπεζών ώστε να ευνοηθούν οι φτωχοί δανειολήπτες και τα υπερχρεωμένα νοικοκυριά. **Σε πρόσφατη ανακοίνωσή του αναφέρει χοντρικά ότι καλό είναι να διατηρηθεί η κατάσταση όπως έχει διαμορφωθεί σήμερα στις τράπεζες, και η θέση του για κρατικοποίηση μετατράπηκε σε διατήρηση του σημερινού ποσοστού του ΤΧΣ στις τράπεζες μέχρι το 2017 που αναμένεται να διαλυθεί το ταμείο οπότε θα προχωρήσει αναγκαστικά η ιδιωτικοποίηση των τραπεζών!** Ξαφνικά λοιπόν για τον ΣΥΡΙΖΑ οι ιδιώτες τραπεζίτες που ωφελήθηκαν από τα “χρήματα του ελληνικού λαού”, δηλαδή από τον κρατικό δανεισμό από την ΕΕ για τη στήριξη των τραπεζών τους, πρέπει να αφεθούν στην ησυχία τους και να κάνουν τη δουλειά τους. Ο ΣΥΡΙΖΑ δεν θα επιστρέψει αυτά τα χρήματα στο λαό δηλαδή στο κράτος, μέσα από την κρατικοποίηση των τραπεζών. Ούτε καν ενοχλείται πλέον που το κράτος λειτουργεί σαν παρατηρητής των Διοικητικών τους Συμβουλίων.

Η αλλαγή αυτής της θέσης του ΣΥΡΙΖΑ οφείλεται στο ότι θέλει με κάθε τρόπο να διευκολύνει τα νέα αφεντικά στο τραπεζικό σύστημα να αποκτήσουν τον έλεγχο της οικονομίας μέσα από τις νέες ρυθμίσεις που ετοιμάζονται για τη χρηματοδότηση των επιχειρήσεων και τη ρύθμιση των λεγόμενων “κόκκινων” δανείων. Στα επιχειρηματικά δάνεια πρωταγωνιστικό ρόλο παίζει η Πειραιώς, και δευτερευόντως η Άλφα. Το 2011 η Πειραιώς είχε ποσοστό 71% σε επιχειρηματικά δάνεια στο χαρτοφυλάκιο της, και σήμερα έχει τα περισσότερα κόκκινα δάνεια.

Το νέο ρυθμιστικό πλαίσιο που ετοιμάζεται για τη λεγόμενη “εξυγίανση” των επιχειρήσεων και την “ενίσχυση της ρευστότητας” της αγοράς είναι μία δεύτερη εκχώρηση εξουσίας από το κράτος στις δύο τράπεζες. Ενώ το ΤΧΣ παραμένει ο πλειοψηφικός μέτοχος, στο νομοσχέδιο που ετοίμασε η κυβέρνηση για τη ρύθμιση των “κόκκινων δανείων” των επιχειρήσεων παραχωρεί πλήρη διακριτική ευχέρεια στις τράπεζες να παρέχουν διευκολύνσεις σε όποιους θέλουν και όσο θέλουν ενώ τους δίνει το δικαίωμα να δανειστούν εφόσον έχουν το 40% του συνολικού χρέους της επιχείρησης να τη θέσουν σε διαδικασία ειδικής διαχείρισης και να την πουλήσουν σε όποιον αυτές επιλέξουν!

Οι ρυθμίσεις αυτές συμφωνήθηκαν στη συνάντηση του νέου υπουργού ανάπτυξης και των διοικητών των τεσσάρων τραπεζών. Κεντρικό ρόλο στη συνάντηση έπαιξε ο Σάλλας της Πειραιώς που δήλωσε μάλιστα ότι δεν τον ενδιαφέρει να προχωρήσει σε πλειστηριασμούς ακινήτων γιατί αυτό θα βαρύνει την τράπεζα, αλλά είναι έτοιμος να εφαρμόσει τις ρυθμίσεις για τις επιχειρήσεις. Δηλαδή, η Πειραιώς εμφανίζεται τώρα φίλος των φτωχών που δεν έχουν να πληρώσουν τη δόση του στεγαστικού και δηλώνει έτοιμη να “εξυγιάνει” την οικονομία για λογαριασμό του κράτους, παίρνοντας τις επιχειρήσεις των πλούσιων που υποτίθεται ότι τις βουλιάζουν για να εξασφαλίσουν ατομικό πλούτο. Αυτή είναι και η γραμμή που βγάζουν σε όλες τους τις δηλώσεις οι Χαρδούβελης, Στουρνάρας και τα κυβερνητικά στελέχη. Βέβαια οι προς εξυγίανση επιχειρήσεις δεν πρόκειται να καταλήξουν στους φτωχούς δανειολήπτες, ούτε στο λαό, αλλά σε πολύ πλούσιους ολιγάρχες εντεταλμένους των νέων αποικιοκρατών. Τότε μετά την “εξυγίανση”, οι ίδιες επιχειρήσεις ως “υγιείς” θα πάρουν πολλές και μεγάλες πιστώσεις και διευκολύνσεις. Άλλωστε όταν τελειώσει η “εξυγίανση” θα τελειώσει και η “προστασία” που πουλάνε τώρα στο λαό οι υποκριτές που οι ίδιοι τον φτώχυναν, οι ίδιοι τον έριξαν στην ανεργία, και οι ίδιοι φταίνε που θα χάσει το σπίτι του και θα βρεθεί στο δρόμο. Οι δολοφόνοι του λαού δεν έχουν καμία διάθεση να “χαρίσουν” τίποτα από όσα μπορούν να αρπάξουν για λογαριασμό των αφεντικών τους, και το έχουν αποδείξει επανειλημμένα μέχρι σήμερα. Αλλά και η τωρινή τους “μεγαλοψυχία” θα οδηγήσει σε νέα κλεισίματα επιχειρήσεων, νέα ανεργία και νέα πτώση του μεροκάματου από την οποία θα ωφεληθούν οι νέοι αποικιοκράτες.

Ένα πρώτο δείγμα για το πώς θα γίνει αυτή η “εξυγίανση” που σχεδιάζουν ήταν το ξεπούλημα του χρεωμένου στην Πειραιώς “Ερρίκος Ντυνάν” στο Βγενόπουλο για 110 εκ ευρώ. Για τα νέα ξεπουλήματα είναι πολύ πιθανό να δίνεται ένα μερίδιο σε κάποιο δυτικό κεφάλαιο που θα λειτουργεί σαν κάλυψη του ρωσικού, του κινέζικου, του καταριανού. Αυτή η πρακτική έχει ήδη ξεκινήσει με την πρόσφατη επιλογή ως “στρατηγικού” επενδυτή στα 14 περιφερειακά αεροδρόμια της χώρας της εταιρείας που έχει το αεροδρόμιο της Φραγκφούρτης μαζί με τον Κοπελούζο. Ιδιαίτερα το ρωσικό κεφάλαιο θέλει πάντα να έχει μία κάλυψη όπως κάνει και ο Νέσις με τον τσέχο Σμετς.

Αφού καταχρέωσαν τις ελληνικές βιομηχανίες με το πανάκριβο ρωσικό φυσικό αέριο και με την υπερφορολόγηση, αφού στέγνωσαν την οικονομία μέσα από το παραγωγικό σαμποτάζ, τώρα ετοιμάζονται είτε για νέα κλεισίματα είτε για ξεπούλημα στα νέα αφεντικά με στόχο να μετατρέψουν τη χώρα σε ρωσική αποικία. Αυτή η διαδικασία μπορεί να περάσει μόνο μέσα από μεγαλύτερη καταστροφή, πείνα, εξαθλίωση του λαού και φασισμό.

Η ΣΤΡΟΦΗ ΤΗΣ ΟΥΓΓΑΡΙΑΣ ΠΡΟΣ ΤΗ ΡΩΣΙΑ ΠΛΗΤΤΕΙ ΤΗ ΛΑΪΚΗ ΠΡΟΣΒΑΣΗ ΣΤΟ ΙΝΤΕΡΝΕΤ

Οι λαϊκές κινητοποιήσεις και η άρση των περιορισμών

Τον Οκτώβρη που μας πέρασε, η ουγγρική κυβέρνηση του Βίκτορα Ορμπάν κατέθεσε ένα νομοσχέδιο προς ψηφοφορία στο κοινοβούλιο με το οποίο καταργούσε τη δωρεάν πρόσβαση στο ίντερνετ.

Σύμφωνα με αυτό, το κόστος που θα βαρύνει τους χρήστες του διαδικτύου – είτε ιδιώτες είναι αυτοί είτε επιχειρήσεις – από τη μεταφορά δεδομένων θα φτάνει το μισό ευρώ (150 ουγγρικά φράγκα) ανά gigabyte. Ο ουγγρικός λαός που αντιμετώπισε ψύχραιμα προηγούμενες αντιλαϊκές κινήσεις του καθεστώτος της Βουδαπέστης, αυτή τη φορά κατέβηκε μαζικά στους δρόμους για να προασπίσει την ελευθερία έκφρασης και το δικαίωμά του στην ελεύθερη από καθεστωτικό έλεγχο ενημέρωση, πετυχαίνοντας τελικά την αναστολή του μέτρου.

Η άμεση μαζική κινητοποίηση του ουγγρικού λαού (δεκάδες χιλιάδες άτομα συμμετείχαν στη διαδήλωση της 28/10 στην πρωτεύουσα) έδειξε πόσο εύκολα ο υποκειμενικός παράγοντας μπορεί να μετατραπεί σε υλική δύναμη ικανή να νικήσει ένα αυταρχικό πολιτικό καθεστώς. Τόσο αποφασιστική ήταν η εναντίωση του λαού στα απαγορευτικά κυβερνητικά μέτρα ώστε η “συμβιβαστική” πρόταση της κυβέρνησης περί επιβάρυνσης 700 φράγκων το μήνα σε πρόσωπα και 5.000 φράγκων σε επιχειρήσεις που θα πληρώνεται από τους παρόχους υπηρεσιών του διαδικτύου έπεσε στο κενό.

Το συντηρητικό κυβερνών κόμμα “Φίντες” (τμήμα του ΕΛΚ) έχει δικαιολογήσει το πιο πάνω μέτρο σαν απαραίτητο για την ισοσκελίση του κρατικού προϋπολογισμού όμως αυτό δεν είναι παρά μία κάλυψη της σταθερά αυταρχικής πορείας της ουγγρικής πολιτικής ηγεσίας σε βάρος των λαϊκών δικαιωμάτων και των ελευθεριών. Τα λαϊκά συμφέροντα πλήττονται μεταξύ άλλων από την επιβολή μιας άγριας έμμεσης φορολογίας (η μεγαλύτερη στην ΕΕ), από την απόπειρα της κυβέρνησης να ελέγξει τα ΜΜΕ μέσω μιας δικτατορικής “ανεξάρτητης” αρχής, από τις διώξεις σε βάρος ΜΚΟ που χαρακτηρίζονται σαν “ξένοι πληρωμένοι πράκτορες”, την εντεινόμενη καταπίεση σε βάρος θρησκευτικών μειονοτήτων, και φυσικά από τη μεγάλη οργανωμένη άνοδο του νεοναζισμού (Γιόμπικ). Η καταστροφική αυτή πορεία της χώρας ντύνεται ιδεολογικά με μια αντιφιλελεύθερη ρητορική που υποστηρίζει την οικοδόμηση ενός κράτους “με πυρήνα μία εθνική θεώρηση”. Στο επίπεδο των διεθνών σχέσεων εκφράζεται με την απομάκρυνση της Βουδαπέστης από την ενωμένη δημοκρατική Ευρώπη προς όφελος της φασιστικής Ρωσίας και των συμμάχων της. Το Μάρτη π.χ. υπογράφηκε συμφωνία ύψους 10 δις ευρώ με τη Μόσχα για τον εκσυγχρονισμό του πυρηνικού εργοστασίου του Πακς, ενώ τον Αύγουστο ξεκίνησε ένας γύρος “στρατηγικών διαβουλεύσεων πάνω στα αμυντικά θέματα” με το Πεκίνο (βλ. El Pais, 13/8). Την ίδια στιγμή, η Βουδαπέστη παρα-

κάμπει τις ανησυχίες της ΕΕ πάνω στη ρωσική ενεργειακή περικύκλωσή της και ξεμπλοκάρει την κατασκευή του αγωγού φυσικού αερίου South Stream που προωθεί το Κρεμλίνο με όρους ασύμφορους για την ΕΕ (Financial Times, 5/11).

Η στροφή αυτή προς τον ανατολικό φασισμό είναι κάτι που οι αγωνιζόμενες λαϊκές μάζες γνωρίζουν πολύ καλά και το αντιστρατεύονται γεμίζοντας τους δρόμους της Βουδαπέστης με ευρωπαϊκές σημαίες. Σύμφωνα με τον Σάμπα Τοτ, διευθυντή του κέντρου ανάλυσης “Instituto Republikon”, “αυτές οι διαμαρτυρίες πηγαίνουν μακρύτερα απ’ το οικονομικό κόστος που σημαίνει ο νέος φόρος και είναι επίσης μια αντίδραση για την υπεράσπιση του νεωτερισμού, της ελευθερίας και του δυτικού τρόπου ζωής, απέναντι στην ολοένα και

πιο φανερή στροφή του Ορμπάν προς τη Ρωσία.

Η ουγγρική κυβέρνηση έχει κλείσει σημαντικές οικονομικές συμφωνίες με τη Μόσχα και έχει κριτικάρει τις κυρώσεις της ΕΕ κατά της χώρας αυτής που οφείλονται στον πόλεμο στην Ουκρανία.

Ο ίδιος ο Ορμπάν δεν έχει κρύψει το σχέδιό του για ένα “άνοιγμα προς την Ανατολή” στο οικονομικό, παρότι επιμένει πως η Ουγγαρία πλέει στο καράβι της ΕΕ. Μέσα σ’ αυτή τη δύσκολη ισορροπία ανάμεσα στη Δύση και τη Ρωσία, ο πρόεδρος του Κοινοβουλίου, Λάζλο Κέβερ, διαβεβαίωσε ότι, αν οι Βρυξέλλες επιχειρήσουν να υπαγορεύσουν τις πολιτικές τους στην Ουγγαρία, “θα ήταν ωφέλιμο να σκεφτούμε πώς θα αναχωρήσουμε αργά και προσεχτικά απ’ αυτές.” (El Pais, 29/10)

Σε αντίθεση με την Ελλάδα όπου ο εισοδισμός των ρωσοδούλων είναι βαθύτερος, οι λαϊκές μάζες της Ουγγαρίας

ας μπόρεσαν γρήγορα να κατανοήσουν την ουσία του πολιτικού καθεστώτος της χώρας τους και να κερδίσουν μια μικρή νίκη. Ωστόσο, ο μικρός βαθμός πολιτικής οργάνωσης του κινήματος, που με τη σειρά του οφείλεται στη σαπίλα των κλασικών αστικών πολιτικών δυνάμεων τις οποίες ο λαός απεχθάνεται, επιτρέπει στο καθεστώς να διεισδύει μέσα του, να το διαβρώνει και να το καναλιζάρει. Το γεγονός ότι στην ηγεσία του κινήματος εμφανίστηκε ένα στέλεχος του πρώην σοσιαλφασιστικού κόμματος, που τώρα καμώνεται το σοσιαλδημοκρατικό, ονόματι Μπάλας Γκούλιας, μας ανησυχεί ιδιαίτερα. Επίσης μας ανησυχεί η κίνηση του νεοναζιστικού Γιόμπικ να προαναγγείλει την παροχή δωρεάν wi-fi στους δήμους που ελέγχει πολιτικά, μία “διευκόλυνση” μαφιόζικου τύπου που ήρθε να δέσει με την κατάφορη κυβερνητική απαγόρευση.

ΠΟΥΤΙΝ: Ο ΝΕΟΣ ΧΙΤΛΕΡ ΣΤΑ ΧΝΑΡΙΑ ΤΟΥ ΠΑΛΙΟΥ

Γερμανία, 20 Φλεβάρη του 1938:

Ο Χίτλερ στον λόγο του που εκφωνεί εκείνη τη μέρα στο Ράιχσταγκ τόνιζε μεταξύ άλλων ότι είναι ανάγκη να προστατευθούν 10 εκατομμύρια Γερμανοί που βρίσκονταν στα σύνορα του Ράιχ, υπονοώντας τα σύνορα Αυστρίας και Τσεχοσλοβακίας (Σουδητία). Προχωρώντας γρήγορα στα σχέδιά του, στις 12 Μάρτη ο γερμανικός στρατός εισβάλλει χωρίς μάχη στην Αυστρία. Στη συνέχεια ο Χίτλερ στράφηκε προς την Τσεχοσλοβακία όπου υπήρχαν 3 εκατομμύρια Γερμανοί Σουδήτες. Έτσι τον Μάιο, έχοντας υποκινήσει Σουδητική κρίση στην Τσεχοσλοβακία καθιστά γνωστό στους στρατηγούς του τον σχεδιασμό κατάληψης της Τσεχοσλοβακίας. Επκολούθησε όπως είναι γνωστό μια πολιτική κατευνασμού του Χίτλερ από τον αγγλικό και γαλλικό ιμπεριαλισμό, αλλά περί τα μέσα του Σεπτεμβρη του ίδιου έτους, μετά από επίσκεψη του Άγγλου πρωθυπουργού στον Χίτλερ υποβάλλουν σχέδιο προς την Τσεχοσλοβακία για παραχώρηση εδαφών στα οποία οι Σουδήτες αριθμούν περισσότερο από το 50% του εγκατεστημένου σε αυτά πληθυσμού. Παρά ωστόσο τις συνεχείς υποχωρήσεις των αγγλογάλλων ο Χίτλερ τον Οκτώβρη του 1938 προσαρτά ολόκληρη τη Σουδητία και λίγο αργότερα καταλαμβάνει ολόκληρη την Τσεχοσλοβακία. Ήταν η αρχή του δεύτερου παγκόσμιου πολέμου με περισσότερα από 50 εκατ. νεκρούς και ανυπολόγιστες καταστροφές για τον πλανήτη.

Ρωσία, 3-4 Μάρτη του 2014:

Σε ανακοίνωση που αναρτήθηκε στο διαδίκτυο σχετικά με τα γεγονότα στην Κριμαία πριν την εισβολή των ρώσων και προετοιμάζοντάς την, το Κρεμλίνο ανέφερε μεταξύ άλλων ότι: “Ο ρώσος πρόεδρος τόνισε ότι υπάρχουν πραγματικές απειλές για τη ζωή και την υγεία των ρώσων πολιτών και των συμπατριωτών μας στην ουκρανική επικράτεια. Παράλληλα, τόνισε ότι αν η βία εξαπλωθεί περαιτέρω στις ανατολικές περιοχές της Ουκρανίας και της Κριμαίας, η Ρωσία διατηρεί το δικαίωμα να προστατεύσει τα συμφέροντά της αλλά και αυτά των ρωσόφωνων που ζουν εκεί” συμπληρώνεται στην ανακοίνωση του Κρεμλίνου”. Την επόμενη μέρα ο Πούτιν σε συνέντευξή του που μεταδίδεται ζωντανά από την τηλεόραση είπε “ότι σέβεται το διεθνές δίκαιο και πως η χρήση των στρατιωτικών του δυνάμεων στην Κριμαία, θα αποτελούσε μια “νόμιμη κίνηση”, αφού –όπως εξήγησε– με αυτόν τον τρόπο θα προστάτευε τους ανθρώπους οι οποίοι συνδέονται τόσο πολύ με τη Ρωσία, κοινωνικά, ιστορικά, οικονομικά” (<http://www.protothema.gr/world/article/358304/routin-upirxe-ena-adisudagmatiko-praxikorima-stin-oukrania/>). Στη συνέχεια ο Πούτιν προσαρτά την Κριμαία στο ρωσικό κράτος χωρίς να συναντήσει καμιά ουσιαστική αντίδραση από τα δυτικά ιμπεριαλιστικά παχύδερμα, που σήμερα, όπως οι αγγλογάλλοι ταξικοί τους πρόγονοι, έχουν αποδεχθεί αυτήν την προσάρτηση.

Η αιτιολογία αυτή του Πούτιν έριξε παγωμένο νερό σε κάθε κράτος που έχει

στην επικράτειά σου ρωσόφωνους, αφού αυτή η αιτιολογία σημαίνει ότι ο ρώσικος ιμπεριαλισμός μπορεί να επεμβαίνει με όποιο τρόπο θέλει, ακόμη και με ανοιχτή στρατιωτική εισβολή σε όποιο κράτος νομίζει ότι απειλούνται τα συμφέροντα των ρωσόφωνων, τους οποίους βέβαια αναγνωρίζει σαν υπηκόους της Ρωσίας. Αυτή η θέση είναι μια κατάφορη παραβίαση της αρχής της μη επέμβασης στα εσωτερικά άλλων χωρών και της αρχής του απαραβίαστου της εδαφικής ακεραιότητας κάθε κράτους έτσι όπως αυτό είχε διαμορφωθεί μετά το δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο. Αυτές οι αρχές έγιναν συντριπτικά αποδεκτές από τα κράτη και τους λαούς του πλανήτη γιατί η παραβίαση τους ήταν ένα μάθημα που το έμαθαν πληρώνοντας ποτάμια αίματος στα πεδία των μαχών του δεύτερου παγκόσμιου πολέμου. Αυτές τις αρχές της ειρηνικής συνύπαρξης των κρατών δεν τις αποδέχονται οι ιμπεριαλιστές αφού αποτελούν εμπόδιο για την επέκτασή και την επέμβασή τους σε τρίτες χώρες, ιδιαίτερα του τρίτου κόσμου. Φυσικά αυτές τις καταπατούν ωμά οι δύο υπερδυνάμεις και κυρίως αυτή που βρίσκεται σε άνοδο που είναι και αυτή που επιζητά την παγκόσμια ηγεμονία με πόλεμο. Ιδιαίτερα στα ζητήματα των μειονοτήτων που αποτελούν σημεία τριβής μεταξύ των κρατών, η θέση του κομμουνιστικού κινήματος και της αριστεράς ήταν ότι αυτές αποτελούν τμήμα του λαού του κράτους στο οποίο κατοικούν και πρέπει να έχουν τα ίδια ακριβώς δικαιώματα με τους υπόλοιπους πολίτες.

